

Tác Giả và Tác Phẩm

Trang Hạ (II)

Tiểu sử
Xem “Trang Hạ I”

Tác phẩm
Xin lỗi, em chỉ là con đĩ

Xin lỗi, em chỉ là con đĩ
Xin lỗi, em chỉ là con đĩ

Mục Lục

Xin lỗi, em chỉ là con đĩ - 2

(Tim bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Xin lỗi, em chỉ là con đĩ

nguyên tác: **Bảo Thê**

dịch giả: **Trang Hạ**

Fisher in Autumn
Tang Yin – 1523 A.D.

Đại Bản thường chỉ Hạ Âu nói: "Mày nuôi con đĩ này, làm sao mà trông cứ như gái trinh ấy nhỉ?".

Tôi không thích mọi người gọi Hạ Âu là đĩ, nhưng Hạ Âu đích thực là một điểm bán thân nuôi miệng, mà tôi cũng không nói được đĩ và điểm vậy thì khác nhau ở chỗ nào? Tuy nhiên vẫn cứ không thích mọi người gọi thế. Tôi chưa từng phân tích lý do. Hạ Âu năm nay mười chín, Hạ Âu rất xinh đẹp.

Cô gái xinh đẹp Hạ Âu là một con đĩ, không thích cười không nhiều lời. Mặt cô luôn tràn đầy một nỗi thanh tân. Đó là nguyên nhân vì sao thằng bạn của tôi Đại Bản toàn bảo Hạ Âu nom như là gái trinh. Có thể nói Hạ Âu là một con đĩ không có trách nhiệm với công việc, cụ thể ở chỗ, cô vĩnh viễn không bao giờ rên rỉ trên giường.

Gái giang hồ tiếng rên dâm dật, âm thanh lúc cao thắt thanh lúc hỗn hển đứt đoạn, kích thích và triền miên. Hạ Âu khi lên giường toàn cắn chặt môi, chịu đựng chứ không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Lần đầu tôi làm tình với Hạ Âu khi cô mới mười sáu. Khi tôi vừa đi vào cô ta, sự biểu lộ đau đớn của cô làm tôi nhầm tưởng tôi đang hiếp dâm một trinh nữ, không cảm lòng được tôi đã vỗ về an ủi cô. Khi đi được vào hoàn toàn rồi, mới phát hiện mình bị lừa, tôi lẳng lặng và tức tối XXX cô ta một mẻ. Tắt đèn.

Tôi không thích thấy vẻ khổ sở của cô ta, tuy tôi cho rằng đó là cô ta giả vờ.

Có lẽ là đau quá, cô ta nói nhỏ một câu:

- “Anh nhẹ chút đi !”
- “Không được !”
- “Vi sao?”
- “Vi em chỉ là một con đĩ !”

Sau này Hạ Âu không bao giờ thốt lên một lời lúc ở trên giường nữa. Hạ Âu vốn đã ít lời, thành ra làm tôi trở nên như con yêu râu xanh đang yêu mê một con búp bê bươm không khí vậy.

Tôi biết tôi không phải yêu râu xanh, Hạ Âu cũng biết điều đó.

Ngoài lúc lên giường, tôi đối xử với Hạ Âu có thể coi như là một quân tử, tháng nào cũng đưa lương đều đặn, đúng ngày, không chậm không thiếu. mà cô ta cũng có quyền tự do và không gian của riêng cô, tất nhiên lúc nào tôi có nhu cầu thì cô phải có mặt.

Đôi khi, tôi cảm thấy Hạ Âu đâu phải thuộc hạng người làm dĩ, hoặc có thể cô ta chỉ xấu trước mắt tôi, hoặc có thể đáng về cô ấy buộc cô ấy cố gắng làm ra vẻ ngây thơ - suốt ngày chỉ mặc quần bò, buộc tóc đuôi gà. Cho dù vóc sắc cô có thể làm vẻ hấp dẫn của cô càng đàn bà hơn.

Hạ Âu học đại học năm thứ hai. Ban ngày cô lên lớp bình thường, đêm về cô đến nhà tôi.

Bạn bè thường hỏi, vì sao tôi không kiếm một cô bạn gái như thói thường mà lại đi bao một con đĩ làm tình nhân? Ha ha, tôi nghĩ có khi những con đàn bà miệng leo lẻo ái ái ân ân nói yêu tôi, có khi đâu đã chắc gì được như Hạ Âu, em đã nói rõ rồi, em cần tiền.

Trong khi Hạ Âu câu đầu tiên nói với tôi là: "Thưa ông, em có thể ngủ với ông không?" Ha, nói trắng phớ luôn!

Đó là 4 năm trước, hôm đó tôi với vài người đồng nghiệp đi tiêu khiển ở một quán bar tên là Yêu Lục. Hạ Âu quần bò, khoác ba lô kiểu học sinh bình thường, đến trước mặt tôi, và đã nói với tôi câu nói đó.

Khi nói, cô ấy nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

- "Cái gì?"

Tôi tưởng tôi nghe nhầm, cho dù lúc đó quán bar đang bật nhạc đồng quê nhẹ nhàng.

- "Em... em có thể ngủ với ông?"

Cô ta nhắc lại, âm sắc kiên định hơn mọi tưởng tượng.

Mấy thằng bạn giời đánh, thường ngày vẫn sợ gầm trời không ai biết làm loạn, bắt đầu ồn ào lên, tới tấp chỉ trích Hạ Âu đáng lẽ nên ngủ với một người một đêm, thậm chí có người bắt đầu vuốt lên mặt cô, xoa ngực cô.

Hạ Âu sợ hãi, song không bỏ đi, không né tránh, cứ nhìn tôi thôi.

- "Cô bao nhiêu tuổi rồi? Cô vị thành niên à?"

Nhìn cái thân hình nhỏ bé phát dục chưa đầy đủ của cô, tôi không khỏi nghi ngờ. Nhưng đôi mắt của cô quá đẹp, màu da trắng thắm từ trong ra vẻ ngoài mang một vẻ cuốn hút khó tưởng tượng nổi.

Khi lớn hết, hẳn có lẽ cô ta sẽ là một vai ra trò đây!

- “Tôi đã 16!”

Cô ta nói khế.

- “Bé thế thôi á? Cô làm nghề gì?”

Xem ra cô ấy có vẻ không thể làm nổi cái nghề làm đĩ!

- “... Làm đĩ”

Nói câu này, cô tỏ rõ vẻ rúm ró.

- “Cô cần tiền à? Tuổi còn bé thế này mà không chịu học hành.”

Chút lý trí còn tồn tại trong tôi đã lên giọng giáo huấn cô, và chẳng tôi muốn nói thêm vài câu mà. Nhưng khi nhìn vào đôi đồng tử nông và trơ, tôi thấy tôi đã nhầm tưởng mình thông minh, cái nhìn kia bình thản, tự nhiên, như hỏi ý kiến người lãnh đạo một vấn đề gì đó.

Sau đó tôi mang cô ta về nhà, nhưng không giữ cô lại qua đêm. Làm xong chuyện kia, cho cô ta năm trăm tệ, thả cô ta đi.

Tôi thừa nhận tối đó khi tôi gọi cô ta đi, ánh mắt lưu luyến của cô ta làm tôi hơi có ý tiếc, nhưng tôi vẫn lạnh lùng đóng sập cửa chính, dặn chính mình: “Cô ta chỉ là một con đĩ” để an ủi nỗi ân hận cứ day dứt mãi trong tôi.

Một con điếm kỳ dị. Tôi cười đau khổ với tôi, trần đời này cái chó gì cũng có đủ rồi, gặp càng nhiều, thì thành thực càng nhanh thôi mà.

Nhưng tôi không thể ngờ rằng, trong hai năm sau, tôi gặp lại cô ấy, và hứa, bao nuôi cô ấy 2 năm, hai năm đó nếu cần thì ở luôn tại nhà tôi, mỗi tháng tôi cho cô ấy hai nghìn tệ.

Lần sau tôi gặp lại Hạ Âu, là mùa hè hai năm sau. Khi đó tôi vừa chia tay người yêu, tôi cảm thấy những gì mà người phụ nữ cần thì tôi vĩnh viễn chẳng bao giờ có thể trao. Ví dụ như thời gian, ví dụ như hôn nhân. Sau khi chia tay có một thời gian rất ngỡ ngàng, tôi biết đó là nỗi trống trải.

Lái xe chạy vô định trong thành phố, nghĩ ngợi lung tung. Tôi nghĩ tôi, mặt mũi sáng sủa, nhưng nhìn thật sâu vào thì con người tôi cũng chỉ là một người nghèo trong một xóm xỉnh của thành thị. Và tôi giống hệt như mọi thanh niên thành đạt ở thành thị, nghèo đến mức chỉ còn lại mỗi tiền bạc, và đây những lý do hạn đời chất chứa trong lòng.

Mùa hè năm đó thực sự oi ả, tôi bật máy lạnh, để quên được cái không khí nồng nực ngoài cửa kính xe. Khi xe tôi lướt qua cổng trường Đại học C., tôi bắt gặp Hạ Âu. Khi tôi nhận ra cô nàng, lặng lẽ, xe dừng bên cạnh người.

Tôi đã hiểu vì sao cô em mang tên Hạ Âu, khi cô ấy đứng dưới ánh mặt trời, nghiêng gương mặt bị nắng chiếu hồng, đứng yên ở phía ấy, hoàn toàn giống như một làn gió thanh tân giữa trưa nóng. Tất nhiên là lúc đó tôi còn chưa biết tên cô ta.

Tóc đã dài hơn xưa chút, mặt không khác, thân thể đầy đặn hơn vài phần, đường nét hấp dẫn song dáng người vẫn thanh mảnh như xưa. Tôi phát hiện ra suốt hai năm nay, tôi luôn khao khát đôi mắt kia, đôi mắt vô tình liếc tôi một lần, vẫn là sức cuốn hút ma muội và trong trắng ấy.

Con đĩ này biết chăm chút cho phong cách, khí chất, ít ra chả ai nhìn ra cô nàng làm cái nghề gì.

Sau độ mươi phút, một người đàn ông trung niên đi tới, nhét cho cô ta tập tiền, rồi đi, thậm chí chả buồn nói bye!

Tôi xuống xe đi về phía cô em:

- “Hi, em gái, hy vọng em còn nhớ ra tôi.”

Tôi ác ý nghiêng hai chữ "em gái" một cách vừa tàn nhẫn vừa rõ ràng.

Cô em vừa nhìn tôi đã nhận ra ngay:

- “Ông à? - rồi cô em định đi.”

Nhưng tôi gọi cô ta lại.

- “Em đang làm gì?” - Tôi hỏi thừa câu này, vì tôi thấy cô em đang đi vào cổng trường Đại học C.

- “Làm đĩ!”

Em đáp, có vẻ đã bất cần hơn so với hai năm trước.

Tôi cảm giác tôi hơi nổi giận vô lý:

- “Mẹ bố mày, mày làm đĩ cái gì? Tao còn chưa gặp con đĩ nào vừa xấu vừa mất dạy như loại mày!”

Cô nàng rõ ràng khựng lại một chút, rồi nàng cười. Đáng phải nhắc là, Hạ Âu rất ít cười, nhưng khi nàng cười, như bông bồ công anh bị gió thổi tan, sẽ bay tới khắp nơi.

- “Thế thì tôi là một con đĩ không yêu nghề. Còn gì nữa không? Tôi phải vào trường đây.”

- “Gượm đã, thế... người đàn ông lúc nãy là ai?” - Hỏi xong tôi thấy mình ngu quá.

- “Sao anh không nghĩ đấy là bố tôi?” - Cô nàng nói, mặt thản nhiên lạnh lùng. Vậy mà tôi tưởng nàng cười giễu - chứ tôi tưởng đĩ là phải thế nào nữa đây?

- “Cô tên là gì?”

- “Hạ Âu.”

- “Ờ, Hạ Âu.” - Tôi ngẫm nghĩ giây lát – “Giai của cô cho cô bao nhiêu tiền?”

- “Ông ta không phải giai, ông ta chỉ như là chủ nhà.” - Lúc nãy ông ta cho tôi hai nghìn.

Tôi tuyệt vọng đến tận cùng, liệu ai tưởng tượng được, một thiếu nữ xinh đẹp như một đoá hoa, đứng dưới nắng sáng, dáng vóc thanh nhã và thuần khiết trong chiếc áo sơ mi và quần Jean, lại có thể thân nhiên hình dung việc trao đổi dục vọng xác thịt và tiền bạc với một người đàn ông, tự nhiên như thể chỉ khen: "Em hôm nay nhìn thấy một chiếc váy rất đẹp!"

Tôi thực ra lại khao khát cô nàng chỉ sống và nghĩ đúng với lứa tuổi thanh xuân của nàng.

- “Tôi sẽ bao cô!” - Câu này không phải một lời chót lưỡi tôi thốt, mà kỳ cục sao, âm điệu và gương mặt tôi khi đó có lẽ đã đầy chờ mong.

- “Tốt thôi.” - Cô ta nói, mặt lạnh te.

Sau đó cô ấy thuộc về tôi, trong thời gian là hai năm.

Nhưng chỉ vài hôm sau, tôi phát hiện tôi đã mang về một con sextoy bơm không khí không biết rên rỉ trên giường, mà thật như một con câm chỉ biết cắm mặt nấu cơm, pha trà.

Mỗi chiều tan sở, về là thấy Hạ Âu bò ra bàn đờ đẫn, lặng lẽ cắm ánh mắt vào bát thức ăn trên bàn, không hiểu đang ngẫm nghĩ cái gì, cũng không biết có vui thích gì không. Tôi phải to giọng nhắc:

- “Này, tôi về mà ngay cả đôi dép cô cũng không thèm nhắc hộ tôi sao?”

Thế là cô nàng mới vội vã đi tìm cho tôi đôi dép lê.

Hạ Âu là một cô gái ngoan, kêu thức ăn nhạt bèn đi bỏ muối; than mệt mỏi sẽ đấm lưng cho tôi. Nhưng có điều cô không thốt một lời. Cái "ưu điểm" không thốt ra âm thanh của cô cũng được biểu lộ ra trên giường, đấy là nơi duy nhất mà tôi mãi vẫn không thể chịu đựng được cũng như là nơi duy nhất cô bướng bỉnh.

- “Hạ Âu, em đừng cắn môi nữa, ngoan nào, thả lỏng cơ thể nào!” - Tôi dẫn dụ.

-

Vẫn không nói, mặt trơ bì. Cô thường làm cho tôi tụt hứng, chỉ thiếu điều bị liệt dương.

Có lúc công việc bận rộn, ngồi trước màn hình máy tính mãi đầu óc tôi quay cuồng, nhưng ngắm cô ấy một cái lòng tôi bình yên lại. Khi tôi ở nhà, cô ấy như chú chim thanh tĩnh đậu nhẹ bên tôi, tôi đoán cô ấy ngồi bên tôi là để chờ mắt tôi nhìn sang, bởi mỗi khi tôi nhìn cô ấy, cô ấy đều lặng lẽ nhìn lại. Cái nhìn lướt từ đôi mắt đẹp lặng im của cô, không gợn thoáng dục vọng nào, kỳ lạ sao làm tôi như đang ngắm bức tranh phong cảnh mà lòng chùng xuống. Có lần tôi tưởng chúng tôi là đôi vợ chồng sau cưới đã mười năm chung sống.

Nhưng tôi hiểu tôi không bao giờ thích cô ấy, chỉ vì cô ấy làm gái. Đối với cái nghề dĩ điếm, tôi không khinh cũng chẳng tôn trọng. Tôi không phí chút cảm tình nào vào nó.

Lần tôi thấy Hạ Âu cười nhiều nhất, đó là vào dịp sinh nhật cô.

Tối hôm trước tôi đang ngồi soạn văn bản trên máy tính, Hạ Âu rửa bát xong, kéo ghế đến ngồi kề tôi.

Mấy hôm trước tôi mua cho cô cái váy trắng mặc ở nhà, đây là món quà đầu tiên tôi tặng cô, khi cô ấy đón lấy cái váy tầm thường ấy, cô ấy đã cười, cô chỉ mỉm miệng, nhưng mặt hân hoan. Rồi sau đó cô ấy liên tục mặc nó, như thể một bông hoa gạo trắng bay lang thang trong căn phòng. Cô ấy trông có vẻ nữ tính hơn cả lúc trước.

Thì tôi đã nói, cô ấy tiềm ẩn sự quyến rũ.

Khi đó cô đang mặc chiếc váy này, cô cách tôi một khoảng vừa đủ để tôi biết mùi hương thơm phụ nữ trên cơ thể cô, thoáng qua. Tôi thấy tôi khó mà tập trung làm việc được nữa, quay sang liếc cô một cái, vốn cái nhìn của tôi đầy trách móc, bỗng dưng gặp đôi đồng tử long lanh cười.

Hạ Âu đang cười, tôi thốt nhiên cảm giác mùa xuân tràn ngập căn phòng, với cỏ hoa lãnh xao động.

Nổi khó chịu tiêu tan hoàn toàn.

- “Em cười à, Hạ Âu?”

- “Vâng.” - Cô đáp, còn gật đầu thơ trẻ, vô cùng đáng yêu.

- “He he, lạ thật đấy, nói xem nào, cái gì làm em vui?”

- “Từ ngày mai, em có thể kết hôn rồi!” - Cô nói.

Ngày mai cô ấy có thể kết hôn? Nghĩa là sao? Hạ Âu quen thói lấp lửng.

- “Mai em tròn 20.” - Cô ấy đáp nhẹ, cười, tôi lại có thể cảm thấy cái cười hiếm hoi rung động lòng người. Không muốn nói tiếp lời của cô, vì, bạn sẽ muốn cưới một con đĩ hai mươi sao?

- “Ờ, à, tốt đấy, lớn rồi còn gì. Hạ Âu, nói xem, thích quà gì nào.”

Phụ nữ bảo bạn về sinh nhật, lại với mắt nhìn chờ mong thế kia, hẳn đều có hàm ý về điều đó. Hạ Âu là người phụ nữ thực tế và không vòng vo.

- “Em đòi, thì anh sẽ cho chứ?”

Tôi kinh ngạc nhìn người phụ nữ đang nghi ngờ kia, đôi đồng tử như thủy tinh nhìn tôi với cái nhìn trong veo của con trẻ.

- “Không, phải xem em đòi gì. Bởi tôi rất cuộc cũng chỉ là một người làm thuê cho người khác. Không thể cho em nào nhà nào xe v.v...” - Tôi ngẫm nghĩ, kết hợp với lời nói trước đó của cô ấy, thấy rất đáng cười, lẽ nào cô ấy đòi tôi cưới? - Tất nhiên, tôi càng không thể hứa hẹn với em những gì xa xôi hơn thế...

- “Em muốn ngày mai anh đi cùng em gặp một người, với tư cách là bạn trai em.” - Cô ấy nói rành rọt.

Tôi đang suy xét, nghĩ mãi không hiểu cô ấy định làm gì. Với tôi, cô ấy là người phụ nữ khó hiểu nhất.

- “Ngày mai vừa vặn anh cũng không phải đi làm!”

Tính hết rồi, xem ra cô ấy đã chuẩn bị từ lâu rồi. Tôi nhìn cô đề phòng:

- “Đi gặp ai?”

- “Mẹ em!”

Ngày hôm sau, tôi ăn mặc tề chỉnh y như đi gặp mẹ vợ thật, sơ mi trắng, cài kẹp ca-vát nạm vàng, bộ vét xịn đắt tiền được chính tay Hạ Âu là phẳng phiu, đôi giày bóng láng không hạt bụi - Mẹ em tinh đời lắm - Hạ Âu nhắc nhở tôi.

Hạ Âu cũng mặc tuyệt đẹp, mỗi cử chỉ của cô đều toát lên một sự trẻ trung .

Chúng tôi đẹp như một đôi kim đồng ngọc nữ, lên xe, với bao ánh mắt nhìn của mọi người.

Khi tôi lái xe, thỉnh thoảng nhìn sang Hạ Âu ngồi bên, thấy cô ngó hoài ra cửa kính xe, chẳng nói câu gì, chỉ để trong mắt tôi một dáng đẹp. Tôi lại bắt đầu mơ mộng, tưởng đâu như tôi đang dắt cô dâu mới về thăm nhà.

Tôi vốn tưởng chỉ là miễn cưỡng chiều, bỗng đâu trở nên hài lòng thế.

Xe chạy chừng nửa tiếng thì tới.

Thì ra gia đình Hạ Âu đâu có nghèo khổ gì, ít ra thì khu hoa viên mà mẹ Hạ Âu ở là thứ mà tôi cũng không thể mua cho bố mẹ tôi. Tôi liếc nhìn Hạ Âu, cô gái bao tên gọi là Hạ Âu này vì sao luôn có gì đó khó hiểu.

Nực cười nhất ở chỗ, khi Hạ Âu bấm chuông tầng 16, và giầy khắc đó thật kỳ quặc, tôi bỗng toát mồ hôi. Trước đây đã bao giờ tôi phải đi diện kiến các bậc phụ huynh của bồ đâu, đã gần ba chục tuổi đầu rồi, tôi không thể phân tích rõ vì sao lần này, giả vờ làm vệ sĩ cho "em" mà lại hồi hộp lo lắng thế.

Cửa mở.

- “Ôi, Baby của mẹ! Để mẹ xem con nào, ôi sao gầy thế này! Baby lần trước mẹ bảo mang chìa khóa rồi cơ mà? Sao lần nào cũng bắt mẹ mở cửa? Baby con ở trường thế nào?”

Tôi đứng sững ở cửa, tròn mắt nhìn người phụ nữ vừa mở cửa đã ôm chầm lấy Hạ Âu, vừa nói cả tràng không ngừng vừa đỡ giúp Hạ Âu túi xách vào nhà. Hạ Âu cũng nghiêng vào lòng mẹ, cười không nói gì, cười theo cách tôi chưa từng được thấy, vừa ngọt ngào vừa nũng nịu, nửa thân thiết nửa hờn dỗi, thiết tha vô bờ.

Người phụ nữ gọi Hạ Âu là Baby chỉ là một người mẹ bình thường, ôm con gái trong lòng âu yếm dỗ dành.

Tôi mắt ướt, tôi ngỡ ngác, Hạ Âu là một con đĩ.

Không nói ra được cảm giác khi bạn nhìn thấy một con đĩ trăm chồng không liêm sỉ, khi về nhà giữa tình yêu gia đình... mà có lẽ khắp cả gầm trời này, có lẽ chỉ có mẹ cô ấy dám yêu cô ấy vô bờ bến như thế.

Người phụ nữ gọi Hạ Âu là Baby, chạc ngoài bốn mươi chút, phong thái cao quý, có điều trắng xanh, và rất gầy... Lúc này bà có thêm vẻ nhân từ của một người mẹ. Tôi nghĩ đôi mắt Hạ Âu hoàn toàn được di truyền từ mẹ, cả đôi lông mày. Chỉ có đồng tử của Hạ Âu với cái nhìn làm người ta bối rối rụng về là có phần nổi bật hơn mẹ.

- “Thôi đi mà mẹ, còn có khách nữa mà!” - Hạ Âu lúc này mới kéo tôi ra trước - Đây là Bà! (Híc, giống tên bò cũ của tớ - AHXL)

Người phụ nữ lúc đó mới để ý thấy tôi, liền lập tức mang ánh mắt cảnh giác cao độ:

- “Cháu chào bác! Cháu là Hà Niệm Bà.” - Tôi giống một anh bồi, vội vã gập lưng cúi chào, nơm nớp lo không được người ta quý mến.

- “Ồ... tốt quá, Bà à?” - Bà đưa mắt nhìn Hạ Âu – “Anh này là...”

- “Mẹ, anh ấy là bạn trai của con.” - Cô ấy nói với vẻ như thật.

- “Bạn trai?” - Ánh mắt lo lắng của bà làm tôi bứt rứt.

- “Vâng mẹ ạ, anh ấy đã cầu hôn với con. Chờ con tốt nghiệp xong chúng con sẽ kết hôn.” - Hạ Âu nói, hơi mỉm cười.

Tôi do dự một hồi. Đính hôn? Với Hạ Âu? Nghĩ đi nghĩ lại toàn là tội.

- “Ồi, đính hôn rồi?” - Đôi mắt của mẹ cô thoáng chốc đã mang một vẻ hiền hậu chưa từng có, nhanh chóng trở nên quen thuộc như vẻ hiền từ yêu thương tôi hay gặp trong mắt mẹ tôi.

- “À, ồ, vâng, thì là... cháu rất yêu Hạ Âu nhà bác.” - Đối diện người mẹ nhân từ này, tôi chả biết nên nói gì. Trong lòng tôi thầm nghĩ, chờ về nhà phải chỉnh cho Hạ Âu một trận mới được, tôi lắp bắp nói.

- “Ồi, tốt quá, ôi trời ơi tốt quá, vào nhà vào nhà mau lên!” - Bà dịu dàng kéo tôi vào nhà, sau đó bắt đầu trở nên bận rộn.

Mang hoa quả tới, rót trà, lấy đồ uống và bia... như thể chỉ tiếc không mang tất cả mọi thứ có thể ăn được trong nhà ra đãi.

- “Hạ Âu!” - Bà gọi có phần nghiêm khắc – “Sao con cứ đứng đực ra đấy mà cười? Mau gọt cho Bà trái táo! Thật là cái đồ, lớn rồi còn.... Ôi, con gái đúng là lớn thật rồi, lớn lên... rồi cũng phải...” - Vừa nói bà vừa đi vào bếp.

Tôi nhìn "nhạc mẫu" đi khuất vào bếp, tôi liền thay đổi nét mặt, định nghiêm khắc mắng cho cô ta một trận, sao lại nói lảng nhãng lừa cả bậc cha mẹ. Nhưng khi tôi quay ra, nhìn thấy Hạ Âu đang gọt táo, một giọt nước mắt long lanh tràn ra từ cái nhìn của cô ấy.

Hạ Âu dường như không khóc. Tổng cộng tôi có ba lần nhìn thấy nước mắt của Hạ Âu. Đây là lần đầu tiên, lần thứ hai là khi mẹ cô qua đời, lần thứ ba là kết thúc của câu chuyện này.

Nước mắt của Hạ Âu, chảy dài theo gò má trắng trong veo của cô, mỗi giọt lặn nhanh như đang bay. Tôi đã quên tôi định mắng, đứng lặng không biết phải làm gì.

Đúng lúc tôi đang bó tay, may mẹ cô xuất hiện, vừa thấy con gái khóc liền vội hỏi lý do.

- "Mẹ, Bà bắt nạt con!"

Vốn tôi cũng muốn biết vì sao cô khóc, cũng đang chờ câu trả lời, ai ngờ nghe cô chỉ vào tôi, ánh mắt mẹ cô cũng hướng về tôi theo ngón tay nhỏ bé xinh xẻo kia.

Lúc đó thật lòng ngỡ ngàng quá, thậm chí trách Hạ Âu tính đồng bóng. Tôi đứng thộn ra không biết làm sao.

- "Hà, Bà bắt nạt con à?"

- "Vâng, người ta gọt táo xong rồi lại bảo không ăn, đòi ăn lê! Nhưng mà người ta đã gọt táo xong mất rồi!"

Tôi cuống, thật tôi có thấy cô nàng đưa táo cho tôi bao giờ đâu.

- "Úi, Baby đừng có bướng nữa! Mẹ cứ tưởng chuyện gì to tát lắm, con bé này!" - Mẹ cô trút hơi thở nhẹ nhõm. Quay sang tôi, bà cười: - "Ha ha, Bà này, cháu đúng là đã chiều chuộng đến làm hư con bé Hạ Âu nhà chúng tôi rồi, trước nó có biết nũng nịu đâu. Ha ha, tốt với nó là đúng, nhưng có lúc đừng chiều quá. Cháu xem, nó đang nhiều sự kìa!"

- "Mẹ!" - Hạ Âu nhảm nhí, giọng đầy xấu hổ.

Tôi giờ đã hoàn hồn, nói tiếp lời: - "Dạ vâng, hồi mới đầu cháu thấy cô ấy bé bỏng, ngoan ngoãn, cháu nuông vài tháng, mà giờ sắp cưới lên tận cổ cháu rồi đấy. Bác cứ yên tâm, sau này cháu sẽ tốt với Hạ Âu, nếu em ấy không thay đổi, cháu sẽ chiều theo em, cho em bướng cả đời. Đến khi già, vẫn còn nũng nịu với cháu."

Nói xong tôi nghĩ, mình diễn kịch chẳng tệ. Tôi nhìn Hạ Âu, nước mắt cô ấy còn chưa khô trên má, xem ra không ngờ tôi nói thế, cô ấy có vẻ kinh ngạc. Nhưng chỉ một giây thoáng qua, cô ấy trở nên cảm động vô chừng.

Mẹ cô tin, nói vài câu rồi lại chui vào bếp.

Tôi nhìn Hạ Âu, cô nhìn tôi cười, đúng là tôi càng lúc càng không hiểu nổi.

Hạ Âu nhắc khẽ tôi đi giúp mẹ cô làm cơm. Tôi nói, OK, tôi đi. Lúc tôi đứng dậy Hạ Âu nói thật khẽ và thật trân trọng:

- "Cảm ơn anh!"

Cô ấy nói, giọng nói nhẹ và mềm, âm sắc chân thành.

Tôi vào bếp. Nói thật tôi cũng không phải là biết nấu ăn lắm, nhưng trước đây về nhà tôi toàn săn cạnh mẹ, thường xuyên giúp mẹ nhặt rau vo gạo lật vật. Cho nên đời sống trong nhà bếp với tôi quá quen thuộc. Tất nhiên, đó là chuyện hồi mẹ tôi chưa qua đời.

.....

(Ghi chú: Rất nhiều đàn ông Trung Quốc và Đài Loan, Hồng Kông đến nhà bạn gái chơi sẽ vào bếp nấu cơm, đó là cử chỉ tỏ ra tôn trọng gia đình bạn gái, và có giáo dục, lịch sự! - AHXL - chả trách thằng bạn trai tớ đến nhà lôi ngay bát ra rửa, thế mới kinh, còn cọ nồi cần thận.)

.....

- “Bác để cháu giúp! Có cái gì cần cháu làm không ạ?”

- “Ồi, cần cháu làm cái gì á, chỉ cần chờ làm xong, cháu ăn nhiều hơn vài bát là quá tốt rồi!”
- Sao câu nói này hết như của mẹ tôi. Tôi nhớ ngay đến mẹ, đã suýt bật một tiếng thưa mẹ.

Tôi bắt đầu làm một món lật vật gì đó, cố để không bị tay quàng chân vướng, trong lúc đó nghe bà kể đi kể lại “Hạ Âu là cô gái ngoan”, “Nó ngoan từ tấm bé” v.v... Tôi không nói, chỉ đôi khi thành thực vâng.

Bà đang nói đến chuyện dạo này thường đau bụng, tôi nghĩ liền đến thứ thuốc tốt chữa đau bụng của cha tôi ngày xưa, tôi nói lần sau sẽ mang thuốc tới.

Bà cảm động nhìn tôi, dường như sắp rơi lệ. Khi đó, tôi phát hiện ánh nhìn thật thà của bà sao giống hệt cái cách mà Hạ Âu nhìn tôi.

Không hề thấy mặt đàn ông, cũng không nghe mẹ Hạ Âu nhắc gì về cha cô. Tôi thương cảm nghĩ, có lẽ gia đình này không hào nhoáng thật như bề ngoài.

Cơm canh cũng không có gì đặc biệt, song tôi ăn liền ba bát lớn, mẹ Hạ Âu vui tới mức khuôn mặt hồng sáng lên, chẳng ngại ngừng gì mà khen ngợi ngay trước mặt tôi.

Giữa câu chuyện bà đã hỏi đến công việc của tôi. Chưa kịp trả lời, Hạ Âu đã cắt ngang, vội vã.

- “Mẹ, sao mẹ luôn hỏi cái ấy, cứ làm như nhà mình thì thế lực lắm ấy!”

- “Hơ hơ, được rồi, thì không hỏi. Ngày Bận, ăn thêm thịt đi! Cháu mà béo hơn chút nữa thì tốt!” – Nói đoạn gấp sang tôi một gấp thịt đầy.

Tôi nuốt chửng.

Tôi lạ ngay chính bản thân tôi. Đúng ra thì tôi đang làm cho một công ty liên doanh có quy mô và ảnh hưởng khá lớn, lại thuộc tầng lớp lãnh đạo cà vạt kẹp kim vàng, trước đây đó là những thứ làm tôi tự hào. Vậy mà sao Hạ Âu vội vã không để tôi nói ra? Tất nhiên tôi cũng

chẳng cần khoe khoang trước mặt mẹ Hạ Âu làm gì, tôi chỉ muốn nói cho nó tốt đẹp chút, cho bà vui lòng, cảm thấy con gái mình không chọn lầm người.

Nhưng Hạ Âu không cho tôi nói, tôi cũng không nói thêm.

Ăn tối xong Hạ Âu đòi về, thấy rõ bà mẹ không muốn rời con, mà cũng chỉ nói: “Sao về sớm thế, không nghỉ ngơi thêm đi?” Khi Hạ Âu không đồng ý, bà chẳng nói gì nữa.

Bà lưu luyến tiễn chúng tôi xuống gác, Hạ Âu bảo, mẹ, mẹ lên đi! Bà bảo, thôi con về.

Xe chạy đã xa, sau khúc quanh, kính chiếu hậu của tôi còn phản quang bà đứng ở đó, kiễng chân nhìn theo phía con.

- “Em nên ở bên mẹ em nhiều hơn, mà cũng đâu có xa.” – Tôi nói khế, Hạ Âu giờ đã quay về nét mặt lạnh lùng thờ ơ quen thuộc.

Cô ấy cúi đầu, chẳng nói gì. Tôi cũng không hỏi nữa, tôi không muốn truy cứu ra những chuyện tôi chưa hay. Tôi nghĩ cũng chẳng cần.

Khi xe sắp vào trung tâm thành phố, Hạ Âu đột ngột kêu tôi quay đầu xe.

- “Quay lại, quay lại chỗ vừa rồi!” – Cô nói vội vã, có vẻ ra lệnh.

Tôi nhìn cô lạnh lùng.

- “Ồ, thì là, em xin anh quay lại, được không?”

Tôi đành quay xe lại. Tự nhủ, thôi hôm nay là sinh nhật cô ta, chiều cô nàng một lần.

Tại căn bản là tôi cũng chưa bao giờ bắt buộc được cô nàng cái gì.

Đỗ xe tại bãi xe, tôi định đi về phía nhà cô, Hạ Âu gọi tôi lại.

- “Ơ, thế không phải là quay lại gặp mẹ em?”

- “Không phải. Bây giờ em muốn đòi anh món quà sinh nhật thứ hai.” – Cô ấy chớp mắt nói, như kiểu những cô học trò.

Tôi nhú mày, giọng ừ xuống: - Nào, nói đi.

Đáp án làm tôi ngạc nhiên: Muốn ăn tôm lạnh với tôi.

- “Em muốn anh mời em ăn món tôm lạnh.” – Cô ấy nói xong, cười rất ranh mãnh, ánh mắt có vẻ trêu chọc, cô ta nhất định phải thấy rõ tôi đang bất mãn cực độ.

Tôm lạnh, nếu tôi nhớ không nhầm, chỉ một đồng một bát.

Tôi nhìn cô, cái cô gái này luôn làm tôi luống cuống không biết phải làm gì, đứng giữa làm gió nhẹ đầu mùa hạ, cười như một bông bèo công anh thanh nhã đang tan ra trong bao la.

- “Tôi không nghe nhầm chứ? Em bảo ăn cái gì?”

- “Đi theo em!” - Rồi cô ấy kéo tay tôi chạy nhanh như thể bay.

Năm đó tôi 29 tuổi, tôi dường như đang yêu lần đầu tiên trong cơn gió thắm.

.....

(* Tôm lạnh: bột gạo chế biến như nấu bún ở Việt Nam, ép bột gạo chín qua một cái vá thủng xuống thau nước lạnh, để tạo ra những giọt bột đầu to đuôi vắt nhỏ như hình con tôm, sau đó ăn với nước đường thơm, một kiểu chè ăn vặt có xuất xứ từ Vân Nam, Trung Quốc)

Cô ấy đi trước, thỉnh thoảng ngoái lại: “Nhanh nào, anh già rồi à?”, và mở to mắt cười hào hứng. Lần đầu tiên cái cười không còn dè dặt. Ngày trước Hạ Âu không hay cười, hoặc cũng chỉ mỉm miệng với cái nhìn lặng lẽ.

Tôi vui, để cô nắm tay kéo đi, bạn có thể tưởng tượng tôi ở trong vùng hương khi gió nhẹ thổi qua mái tóc cô dập dờn, mùi hương thiếu nữ làm Hạ Âu như biến thành cô con gái út của Biển.

Ngày nhỏ đọc truyện cổ tích, Biển có mười hai cô con gái, mà cô út đẹp nhất lương thiện nhất.

Chạy một chặp, Hạ Âu dừng ở một gánh quà ven đường. Cả “quán” chỉ một chiếc dù to che nắng và một chiếc bàn tứ giác, tấm biển “chè tôm lạnh năm hào” viết tay đã tróc sơn. Trước mặt, một dãy nhà cấp bốn, trẻ em phụ nữ thong thả trong ánh nắng hè, hiếu kỳ nhìn chúng tôi, hai người ăn mặc trang trọng đi ăn món quà quê.

Tôi cảm giác mình bị điên.

Hạ Âu rất vui sướng, cô lãnh lót gọi chủ quán, kêu hai phần chè.

- “Hạ Âu, cô phải không?” – Bà bán hàng trạc 50, mặt đầy tàn nhang thân thiện.

- “Dạ con, bác Trương! Con mang bạn đến ăn chè của bác!”

Bà bán chè để ý tôi, cái nhìn hàm súc y như của mẹ Hạ Âu. Nhìn đến nỗi tôi sắp đỏ mặt. Mồ hôi tôi nhỏ giọt. Sơ mi trắng này, vét này, đứng cao và thẳng bên dưới cái dù che nắng của bà, và không biết để tay chân vào đâu.

- “Ngồi đi, chàng trai!” – Bà thân thiện mời, cười như hương dương giữa núi.

Tôi nhìn Hạ Âu đang tìm ghế, tôi muốn ngồi gần cô.

Bà chủ bưng hai tô chè to đại tướng.

Tôi chả muốn ăn, húp ít nước rồi bỏ bát qua bên.

Hạ Âu bắt đầu ăn, một miếng một, tốc độ nhanh, loáng đã nhìn thấy đáy bát. Sau đó, cô ấy cười vào nói, cháu muốn nữa.

Tôi không nhận ra Hạ Âu mới đêm trước ở bar Yêu Lục, uống Chivas với một vẻ yêu kiều nhã nhặn.

Chân mỏi rồi, bỏ dép khỏi chân, cô ấy khoả đôi gót trần trắng nõn, kéo váy lên cao lộ cặp đùi bắt mắt xinh đẹp. Cô như con thúy yêu trong núi sâu rừng cao, chẳng cần điểm trang chẳng cần tốn công quyến rũ đã đầy mê hoặc.

Cô thấy tôi nhìn, lè lưỡi cười:

- “Anh làm sao cứ nhìn em? Mắt tròn chưa kìa, trông thật ngố!”

Tôi không biết sao trả lời. Cô ấy lại bắt đầu ăn, tiếng ăn đáng yêu.

- “Bác Trương, món chè nhà bác sao ngon ghê! Cháu muốn thêm một bát!”

- “Ha ha, ngon phải không? Thế thì cháu chăm đến nhé, bao nhiêu năm không gặp cháu. Thế mẹ cháu khoẻ không?”

- “Dạ, mẹ cháu vẫn thế.”

Sau đó cô ấy lại bắt đầu ăn.

- “Em à, có vẻ hồi trước em hay đến đây” – Tôi không nhịn được phải hỏi.

- “Vâng, anh nhìn ngôi nhà thứ ba bên trái, em lớn lên ở đấy. Em lớn bằng chè tôm lạnh của bác Trương. Hi hi.” – Cô ấy nói, nhìn bà chủ quán cười. Cúi xuống lại ăn.

Ngon thật thế ư? Sao tôi cảm thấy...tôi nghĩ đến hình vẽ một thứ côn trùng trong toa lét. Càng nghĩ càng không dám ăn.

- “Nhà em trước ở đây à?” – Nơi đây nhiều cây xanh, thực ra vẫn là khu người nghèo.

- “Vâng ạ, em ở đây. Mười năm, à thế thì quán chè này có lịch sử hơn mười năm rồi.” – Cô ấy nói chậm rãi, tôi tưởng tượng theo lời cô, một thiếu nữ xinh đẹp lớn lên từ xóm nhỏ.

Nghe cô ấy nhắc hồi ức là một sự dịu nhẹ, còn ngon hơn món chè tôm lạnh, ít ra tôi cảm thấy thế.

- “Sau đó?”

- “Sau đó mẹ em đeo được một người đàn ông lắm tiền, rồi sau đó mẹ con em giàu theo, dọn vào khu biệt thự hoa viên cao cấp nhất trong thành phố.... Có điều từ đó em không còn có dịp ăn món chè này của bác Trương. – Bát chè này cô lại ăn hết rồi, nhìn tôi hỏi – Sao anh không ăn?”

- “Vừa ăn no xong, không muốn ăn thêm.”

- “Thế để em giải quyết hộ anh.”

Tôi chưa kịp phản ứng, bát chè vẽ hoa lam đã bị kéo về phía trước mặt Hạ Âu, và cô húp liền.

- “Em thèm thì cứ gọi thêm vài bát nữa là được chứ việc gì...” - Tôi phàn nàn

- “Lỡ chết, bác Trương chả lấy tiền mình đâu.”

Ngẫm ra cũng đúng.

Hạ Âu lại bắt đầu nhìn tôi kể:

- “Hồi nhỏ, nhà em nghèo cực, em không có bố, mẹ nuôi em đến năm 10 tuổi. Còn nhớ mỗi lần em tan học, đều phải ăn một bát chè tôm lạnh, Hồi đó mẹ em mang cái bát to nhất trong nhà đi mua cũng không đủ cho em ăn no.” - Hạ Âu nói nhiều nhất từ khi quen tôi. – “Kể ra chè ở đây mùi vị không thay đổi, vẫn mát mát thanh thanh, vừa mềm vừa dai.”

Tôi nhìn Hạ Âu. Cô ấy ăn chè như một kiểu hưởng thụ, tôi không thể tin được đây là cô gái bao của tôi.

Thì không phải Hạ Âu chỉ là...sao?

Tôi nhìn ngược hướng Hạ Âu, mới thấy hai bên đường toàn nhà cấp bốn, đường chỉ rộng 5 mét, còn có cả đường lát đá, có một đứa bé cưỡi trường mập mạp nhìn chúng tôi. Tôi nhìn nó, nó sợ hãi chạy mất.

Bát cuối cùng này Hạ Âu ăn rất chậm, có lẽ mất nửa tiếng. Tôi biết cô ấy lưu luyến.

Tôi muốn hỏi cô, vì sao không chuyên tâm học cho thật giỏi lại đi làm cái nghề này, mà chả biết hỏi thế nào.

- “Mẹ em... có lẽ chả sống được đến năm sau!” - Tiếng nói từ bên trời xa xăm vọng tới.

Vốn chúng tôi đều im lặng, bác Trương chạy vào nhà có tí việc, chỉ có hai đứa tôi ngồi lại. Cô ấy thốt lên 1 câu, như sóng dội tới, tôi bất ngờ.

Nói xong, cô ấy ngược mắt nhìn trời.

Còn nhớ ngày tôi bé, khi khóc đều nhìn lên trời, như thế, nước mắt sẽ không lăn ra.

- “Vì sao?” - Giọng tôi run run. Vì tôi không thể nghĩ, một bà mẹ trẻ như mẹ cô, sẽ chết. Mà tôi cũng đã vô tình dung nạp bà mẹ đáng yêu đó vào thế giới quanh tôi.

- “Năm ngoài mẹ em đã chẩn đoán bị ung thư tử cung.”

- “Mẹ em biết không?”

- “Hic, đáng cười là chuyện này do mẹ em tự nói ra cho em biết. Khi đó mẹ em còn an ủi em đừng khóc.”

Tôi không dám nhìn Hạ Âu, tôi sợ nhìn thấy giọt lệ long lanh.

- “Em chưa từng khóc trước mặt mẹ em vì chuyện này. Vì mẹ sẽ đau đớn lắm.... Bàn, anh làm sao thế? Em có khóc đâu, sao anh tránh mắt em nhìn?” – Cô ấy bỗng cười trách nhẹ tôi.

- “Ờ, anh đâu có!” – Tôi gượng gạo đáp, giấu sự xót xa cho cô.

- “Ờ, thế anh thử nói xem... anh nghĩ gì về...đĩ?” – Cô ấy chuyển đề tài, nhưng rõ ràng cái tiếng cuối cùng kia nói ra với vẻ khó khăn.

- “Không tôn trọng, cũng không khinh rẻ.” – Tôi thật thà đáp.

- “Thế anh thử đoán, mẹ em làm nghề gì?” – Cô ấy hỏi, đáy mắt ánh lên vẻ lo sợ, mạnh mẽ, trầm tĩnh, nhưng hơi đáng thương hại.

Tôi thốt nhiên hiểu ra, lấp bắp, không thật chắc chắn:

- “Mẹ em à, bác”

- “Ha ha, đoán ra rồi à, mẹ em làm đĩ!” - Tôi thiếu điều muốn đập vỡ tan cái bát trước mặt!

Chữ Tôi, chữ Mẹ, chữ Đĩ – tôi không thích nó nối liền với nhau, cũng không thích nó thốt ra thanh tân thể từ miệng Hạ Âu.

- “Nhưng anh cũng thấy rồi đấy, nếu em không nói cho anh biết, anh không bao giờ đoán được. Vâng, bà làm đĩ, hàng trăm người đàn ông bao rồi, nhưng bà cũng là mẹ em. Thì như hôm nay anh thấy, mẹ em cười rất đẹp và mẹ em rất nhân từ, bởi vì bà rất hãnh diện khi con gái kiếm được người tình tốt, bà gọi em là baby... Cho dù bà làm gái. Em đã thề, từ nhỏ đến lớn, từ khi em hiểu nghề của mẹ, em không hề khinh thường mẹ. Bởi mẹ hy sinh là vì em.”

Khi nghe nói mẹ Hạ Âu là đĩ, tôi bất ngờ, nhưng khi nghe những lời gan ruột của một cô gái bao, tôi sửng sờ. Tôi như rơi vào thế giới của đĩ với khẩu hiệu: “Tuy là đĩ, nhưng là người”.

Tôi im lặng, Hạ Âu cũng không nói nữa, giữ lại bí mật giai lệ trong nụ cười. Cô lại bắt đầu tiếp tục ăn chè. Ăn cho đến khi không còn một miếng thừa, như thể cất giấu tất cả những gì tốt đẹp nhất của thời thơ bé vào sâu thẳm trong cô.

Lúc về, bác Trương quả thật sống chết cũng không lấy tiền Hạ Âu, dù chỉ là ba bát, có hai đồng vẫn còn thừa 5 hào.

Bà chất phác nói: “Hạ Âu này, về sau cứ mang cậu người yêu đẹp trai tới đây ăn nhé!”

Hạ Âu cười đáp vâng, tôi cũng hứa sẽ còn trở lại.

Có điều đây là lần cuối cùng trong đời, tôi ăn chè của người đàn bà má hằn vết chân chim, bởi không lâu sau, nơi đây bị giải toả, mọi người phiêu bạt nhiều nơi. Khi Hạ Âu nghe tin này, tôi tưởng cô sẽ bảo, sau này chả còn chè tằm lạnh mà ăn nữa. Ai ngờ cô lặng đi một lát rồi khe bảo, từ nay trở đi đã mất hẳn khoảng trời của cô.

Tôi nghĩ cô đã để mảnh trời xanh đó cất giấu vĩnh viễn trong trái tim thuần khiết như thiên đường. Nơi không ai gieo trồng, nơi không bao giờ bị đánh đục, cũng không bao giờ bị dờ bỏ. Nhưng tôi có chết cũng không chịu thừa nhận, ngày hôm ấy cũng đã ở lại trong tim tôi.

Về sau, tôi có một cảm giác lạ lùng khó nói với nghề làm gái. Hạ Âu thì lại sống như chưa hề có gì xảy ra, trở về nét mặt trơ lì như gỗ đá, ngoài việc bị tào tháo đuổi suốt ba ngày.

Hạ Âu muốn tôi thi thoảng đi thăm mẹ cô.

- “Nếu anh rảnh, anh đi thăm mẹ em được không? Trò chuyện với mẹ em, cho mẹ em vui đi!”

Đêm đó Hạ Âu nói với tôi. Tôi nhíu mày, nghĩ, cô nàng ơi, cái xấu xí nhất của cô nàng là cô chả hiểu mình đang đứng ở vị trí nào. Tôi lấy đâu thời gian ra hầu chuyện mẹ đi?

Tôi nghĩ trong lòng, mặt cũng lộ ra ngay.

- “Anh để ý đến chuyện mẹ em là đi ư? Hay là bất mãn vì bây giờ đang hầu chuyện anh là một đi?” - Hạ Âu nói, cô ấy dường như giận dữ, dùng giọng nói rắn đanh chưa từng có.

Tôi để ý chuyện mẹ cô ta là đi? Giờ đây, nhớ lại cảm giác khi mẹ cô nhiệt tình, thân thiện, kể những chuyện gia đình bé nhỏ, tôi mới hiểu được vì sao ngay từ đầu tôi không hề bận lòng về thân phận của bà, và một cảm giác nuối tiếc.

- “Tôi chỉ ghét cái kiểu cô nói với tôi.” – Tôi đáp trả.

Bắt đầu hút thuốc.

- “Được rồi, tôi đi tắm đây, vắn nước vào bồn cho tôi!” – Tôi lạnh lùng nói với cô.

Cô nàng lẳng lặng đi vào nhà tắm. Nghe tiếng vòi nước. Tôi nghe lòng phiền não, bực mình cả tiếng vòi nước, nó làm thói quen tư duy lý tính của tôi ngập chìm dần.

Đầu óc tôi thoáng qua hình ảnh cô ấy như bay lượn, nắm tay tôi dưới ánh trời, và hình ảnh cô ấy vừa cúi đầu cúi thủ đi vào nhà tắm, tôi quyết định, hai hôm sau dành thời gian đi thăm mẹ cô.

- “Nước đầy rồi!” – Cô nói, nét nào nê trên mặt đã hết, giờ lại là nét mặt thuần khiết tĩnh lặng, tôi chán ghét vẻ giả dối khéo che đậy của cô, vì lúc đó tôi không nhìn thấy cô đang nghĩ gì. Trong đôi mắt to xinh đẹp kia là một màn phẳng lặng.

Không đau, không dày vò.

Tắm, ngủ.

Nằm trên giường, Hạ Âu quay lưng về phía tôi. Tôi kêu cô quay lại, cô quay lại, nhìn tôi, vẻ ngơ ngác, tôi biết cô giả vờ.

Trong lòng tôi lại cơn giận đến, Tôi nghĩ, cô đã làm cái nghề này, mà còn để ý tự ái này nọ? Có cái gì mà bắt tôi phải thoả hiệp, cô cũng chả phải mẹ tôi.

Giận, tôi nhắm mắt ra lệnh:

- “Tắt đèn! Ngủ!”

Cả tiếng sau tôi không thể ngủ được. Quay nhìn Hạ Âu, tôi bị đôi mắt mở to long lanh làm giật thót mình.

- “Cô cả đêm không chịu ngủ nhìn tôi làm cái gì? Doạ cho tôi sợ chết đi à?”

- “Em chờ anh thức dậy, em có hai câu muốn nói với anh, nếu có thể thuyết phục anh thì tốt, còn thất bại thì em cũng chả còn cách nào.”

- “Nói đi!”

- “Câu thứ nhất, mẹ em chưa bao giờ nhận được một lời hứa nào từ đàn ông, mẹ em quý anh như thế, là bởi một con đĩ luôn cho rằng, nếu một người phụ nữ mà được một người đàn ông hứa hẹn trọn đời, đó là hạnh phúc tuyệt vời nhất. Câu thứ hai, mẹ em chẳng sống được đến sang năm. Thế thôi, anh ngủ đi!”

Cô ấy nói xong, đôi mắt đen như làn sóng nước ngưng đọng, nhìn tôi.

Tôi đột ngột đau nhói như tan vỡ, đau đớn ôm lấy cô ấy, một người con gái tròn 20, cô ấy như hang sâu như bí ẩn trong thần thoại, lại đậm bạc đơn thuần đến đau lòng. – Em đừng nói gì nữa, em ngủ đi, ngày kia anh đi thăm mẹ em!

Rồi cô gái trong lòng tôi ngủ, thờ ơ

Giây phút ấy, tôi tưởng tôi sắp bị cô ấy làm rung động.

Sau đó tôi cứ có thời gian là đi thăm người phụ nữ ấy. Cái người mẹ mà sau mấy mươi năm làm điểm cảm thấy lời hứa của thằng đàn ông thật hiếm hoi ấy. Tôi cứ thấy hình như Hạ Âu không thật thích đi thăm mẹ, vì mỗi khi tôi bảo đi thăm, cô ấy đều kiểm tra việc phải làm, theo bạn cùng lớp đi dạo phố, trường có các hoạt động v.v... Nhưng thật sự cô ấy cũng rất yêu mẹ.

Tôi phát hiện cuối cùng tôi chả tìm hiểu thêm được gì, từ người con gái có đôi mắt trong sáng kia.

Mẹ cô hình như không biết con gái làm gì, trước mặt tôi toàn kể những tốt những hiểu thuận, thiện lương của cô. Lần thứ ba tôi đi thăm, bà kiên quyết không cho tôi gọi bằng bác. Tất nhiên tôi hiểu ý bà, mau mắn gọi một tiếng mẹ, những vết nhăn trên mặt bà giãn ra thành đoá hoa. Khi gọi bà là mẹ, tôi thề có tới 50% thật lòng trong đó, vì bà quá tốt với tôi, cảm giác giống như người mẹ đã qua đời của tôi. Tôi thường mua tặng bà những thứ linh tinh, dù tôi biết bà đủ giàu đến mức chả bao giờ cần đến cái gì của tôi. Nhưng bà vẫn tỏ ra vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, mà tôi không thấy chút xíu nào giả tạo, làm tôi có vẻ như một đứa con thật hiếu thuận. Tôi biết vì sao bà đau bụng, tuy cái đau của bà không hề như cái đau của cha tôi, nhưng tôi vẫn làm như chả biết gì, mang cho bà thuốc của cha tôi, như đã hứa lần đầu. Tất nhiên lại được bà khen ngợi, tặng thêm một mâm cơm đặc sản.

Có lần tôi đề nghị mời một giúp việc cho bà, vì bà ở một mình quá đơn độc, lại có bệnh. Nét mặt bà đột nhiên rũ xuống, thờ dài, nếu u sầu bình thường không thể thấy vẽ lên trong mắt:

- “Bên, cháu gần như con bác rồi. Có việc bác không thể giấu cháu mãi.”

Tôi biết bà định nói gì, nhưng tôi không muốn nghe bà nói ra, nó sẽ cửa đứt lòng bà. Bà và Hạ Âu khác nhau, Hạ Âu không để điều gì lại trên nét mặt, bà lại bày mọi cảm xúc lên đôi mắt nhìn. Tôi bất nhẫn, tôi không muốn người phụ nữ đã bước một chân vào quan tài này nghĩ, người rể có điều khinh khi.

Cho nên tôi vội vã cắt lời: - Mẹ, mẹ mệt rồi, để con đấm lưng cho mẹ!

- “Không mệt, bác có chuyện muốn nói với con, đến đây ngồi cạnh bác.”

Ngồi, mồ hôi ra đầm tay.

Tôi nghĩ bà sẽ chẳng biết làm thế nào để bắt đầu. Bởi mãi mà bà không nói. Tôi nhìn bà, sau đó nhìn trái táo trên bàn, đờ đẫn. Hôm nay bà trang điểm nhẹ nhàng, phớt nét lông mày, phấn nền và màu mắt tạo hiệu quả đẹp, trông bà như chưa 40.

- “Bên, không rõ baby có kể gì cho cháu không, sự thật, bác... bác không có chồng. Cả đời bác chưa từng được ai cưới, cũng chưa bao giờ được ai hứa sẽ cưới.”

Tôi nhìn bà, nhìn bà nói khó khăn song vẫn nói, tôi thấy tôi tàn nhẫn.

- “Bác toàn làm đi!”

Cuối cùng bà cũng nói cái quan trọng nhất ra. Bà lo sợ nhìn trộm tôi một cái, không thấy tôi phản ứng gì, rõ ràng bà nhẹ nhõm.

- “Ngày xưa hồi trẻ thật sự là bác tham vinh hoa phú quý, bác sợ đối diện cái nghèo hèn. Từ sau khi bác có baby, thì trong lòng bác chỉ mong nó được sống đầy đủ. Không thể nói, bác cả đời đều hy sinh vì con, nhưng ít ra cũng là bác cam lòng. Bác rất cẩn rứt, bác không thể cho con gái một gia đình hoàn chỉnh, bác ngoài tiền ra thì không có bất cứ cái gì. Con bé từ nhỏ đã hiểu đời, ân cần, nhưng lớn quá sớm. Bác đoán nó có lẽ từ khi rất nhỏ đã biết bác làm nghề gì. Nhưng nó chưa bao giờ tỏ ra cái gì. Bác cố không bao giờ cho nó gặp phải người bác tiếp xúc, bác cũng chưa bao giờ gặp mặt bạn bè nó. Cho nên, bác yêu con, con bác cũng yêu bác từ đáy lòng. Nhưng gần hai mươi năm nay mẹ con bác tiếp xúc rất ít. Nó học cấp hai đã trọ ở trường. Bác mong nó có sự bảo hộ toàn vẹn. Giữ gìn con gái bác, cho nó có một linh hồn trong trắng và một sự tự trọng hoàn hảo.”

Tôi chưa bao giờ nghe được những lời đáy lòng thế này. Tôi cũng chưa từng biết một người mẹ có thể yêu con đến mức ấy. Tôi tuy yêu mẹ tôi, song mẹ tôi vẫn là một bà nội trợ mù chữ, mẹ tôi chưa bao giờ nói với một tình yêu thương tràn đầy thế này. Tôi gần như ghen tỵ với Hạ Âu, cô ấy có một người mẹ vĩ đại.

- “Cho nên không thể mời Osin hay người ngoài vào nhà, bác sợ con gái phải nghe những lời đàm tiếu. Bác biết con gái bác ít tới, là vì không muốn giáp mặt người đàn ông hiện nay của bác. Ôi ...đưa con tội nghiệp của tôi, nghiệp chướng tôi mang! Bên, Bên à, bác nhìn con rể càng ngày càng thấy quý mến. Bác thật sự yêu quý con tin cậy con. Bác biết con là người đàn ông tốt. Cả đời bác chỉ còn có một đứa con gái bé ấy, bác nói có vẻ cảm tính quá, bác không biết phải thổ lộ với chàng trai như con như thế nào. Nhưng bác thật lòng coi con như con trai. Con liệu sẽ để ý việc bác không sạch sẽ, sau này con còn đến thăm bác nữa hay không? Gọi bác là mẹ một tiếng nữa đi, có được không?”

Giây phút ấy, tôi gọi bác là mẹ, tiếng gọi chân thành nhất trong suốt mấy tuần nay.

- “Mẹ...” -Tôi thấy người phụ nữ mặt đầy lệ ướt, ngồi trước mặt tôi, sao như mẹ tôi.

- “Ôi, con trai. Bác bị bệnh này, cũng sắp đi về đất rồi, Hạ Âu là một đứa tốt, nó không bao giờ làm con phải xấu mặt. Con hãy tốt với nó, mẹ nó bản thủ, nhưng nó là một đứa con gái tốt đẹp, tinh khiết như nước.”

- “Mẹ, con biết, mẹ cứ yên tâm. Mẹ đâu có lỗi gì, mẹ đừng nói thế.” – Mắt tôi lại ướt rồi.

Tôi xem Hạ Âu như dĩ, nhưng người mà tôi gọi mẹ này coi con gái bà thanh khiết như nước mát. Có vẻ ông trời đùa tôi quá ác.

Không hay ho gì, không vui vẻ gì.

Giây phút đó tôi vô cùng căm ghét Hạ Âu, vì sao cô ta làm vỡ vụn cái mảnh trời thanh khiết mẹ cô dựng lên cho cô! Cô ta có một người mẹ hết lòng bao bọc như thế, lại có tiền, cô ta còn cái gì là không tốt đâu? Mà còn đi bán trôn. Phải chỉ vì bất mãn của tuổi trẻ, hay căn bản trong xương tuỷ cô ta là dòng máu làm dĩ?

Về nhà, nhìn thấy Hạ Âu, nhìn kiểu gì cũng thấy cô ta dĩ thoã ma mị.

Rồi không nhin được nữa, tôi hỏi:

- “Này, sao cô lại đi làm dĩ nhỉ?”

Tôi thật sự bị kích động khi bật hỏi câu này, giọng nói gằn cao. Hạ Âu đang thu dọn bàn, cô ấy lại mặc tấm váy trắng ấy, như một u hồn mê hoặc đang phiêu diêu trong phòng khách, mặt mang một nỗi niềm nhiên lạnh lùng. Nghe tôi bất chợt cao giọng hỏi, cô ấy sửng lại, rồi đi vào bếp. Tôi đã đến cực điểm giận dữ, tôi nghĩ đến người phụ nữ đáng thương hại mà tôi và Hạ Âu đang cùng gọi là mẹ, bà ấy đã vắt kiệt tinh lực để làm một vòm trời sạch che chắn cho con gái, tôi thậm chí hiểu ra vì sao bà vô cùng thích thú con gái mình mặc những bộ đồ bình dân giản dị, vì bà không muốn đứa con gái bị lây bất kỳ một ảnh hưởng nào của bà. Giờ bà mãn nguyện rồi, thấy con trưởng thành rồi, sắp được gả rồi, mọi giấc mơ đẹp nhất đời bà sắp thành sự thật rồi, bà vui như chú Anh Vũ lông lấp lánh ánh sáng rồi, miệng sẽ luôn lẩm nhảm về tương lai hạnh phúc của Hạ Âu rồi.

Nhưng bà càng vui mừng tôi càng thấy thương xót, Hạ Âu chỉ là nhân ngãi của tôi thôi, bỏ tiền ra bao gái mà thôi. Mới đầu khi tôi thấy cô ta dùng ánh mắt để thành thật ngưỡng mộ tôi, tôi rất ăn năn, nhưng giờ đây tôi nhìn thấy Hạ Âu sa ngã không lý do, tất cả những khó chịu trút cả lên cô ta.

- “Cô phải nói tôi nghe! Cô nghĩ cô thanh cao làm sao ư?” – Tôi đuổi theo cô ta vào tận bếp, kích động nói, nhìn cô ta đổ rác một cách nhã nhặn, dường như làm việc nhà theo kiểu chơi dương cầm đầy nghệ thuật, mặt cô phủ lớp không khí bình lặng.

- “Cô câm à? Cô trả lời cho tôi biết!”

- “Thế anh thích tôi nói cái gì nào?” – Cô chậm rãi ngược lên nhìn tôi – “Anh đã đi thăm mẹ tôi rồi còn gì!”

Tôi nghĩ tôi sắp phát điên rồi, có vẻ như bà đi kia mới là mẹ tôi, giờ tôi bắt một người khác phải quý mến bà ta vậy. Tôi nói Hạ Âu cô thật vô lương tâm! Mẹ cô ấy, bà ấy định chờ cô tốt nghiệp rồi kết hôn với tôi, cô biết không!

Đúng, gần đây mỗi lần tôi đi thăm mẹ Hạ Âu đều vui sướng nhắc chuyện tốt nghiệp rồi kết hôn, đính hôn có thể bỏ qua. Bà là một phụ nữ mẫn cảm, bà luôn hỏi tôi, phải các con cũng định cưới rồi, đúng không, hay con không định cưới Hạ Âu nhà mẹ? Hay con sợ tai tiếng về thân thế của mẹ?

Đôi tay Hạ Âu chụng lại một giây, khi nghe hai chữ kết hôn, nhưng dường như ngay lập tức, cô lại bắt đầu trở nên bận rộn, rồi cô đi lau bàn. Khi cô lách qua tôi, tôi nghe thấy một âm thanh tuy đã cố giữ bình tĩnh song đã không thể che giấu nỗi tuyệt vọng:

- “Chả lẽ anh không biết, mẹ em chết đến nơi rồi!”

Tôi bình tĩnh lại, quan sát cô, mặt trắng xanh thân thể gầy gò. Lúc này đôi mắt trống rỗng vô hồn của cô, tôi biết, nó có chứa một nỗi yêu mẹ sâu sắc hơn bất kỳ trái tim người con nào. Có điều tôi không hiểu ra.

- “Thế.. sao cô vẫn làm... nghề này?” – Tôi lẩm bẩm – “Cô đã có thể có cả tuổi trẻ sạch sẽ cơ mà.”

Hạ Âu bất động, cô đột ngột đi về phía tôi, tôi nhìn thấy con người cô, nước đang chảy nhẹ nhàng trong đó.

- “Bên, em cảm ơn anh đã đến với mẹ em. Thật lòng, cảm động không thể nói ra, cho mẹ em như thêm một người con trai. Nên anh cũng không nên khổ sở vì địa vị “con rể hờ” như thế!”

Thì ra cô nàng nhìn rõ cả tâm lý tôi rồi.

- “Tôi chỉ nghĩ, sao em lại không nghe lời mẹ, thế thôi.”

- “Chuyện dài lắm, càng biết nhiều càng đau đớn. Có lẽ không biết thì hơn. Mà có biết rồi, thì cũng chẳng làm gì được.” - Hạ Âu nãy nê.

Tôi không dám hỏi thêm, tôi không dám nhìn tâm.

Đã Thu rồi, tôi giống hệt một người đàn ông sắp kết hôn, bận rộn và sống ngăn nắp, mỗi sáng dậy sớm đi làm, đúng giờ về nhà, đúng giờ ăn cơm, cơm bốn món một canh, đúng bốn ngày đi thăm mẹ Hạ Âu một lần. Tôi cũng không còn muốn đi phân tích quan hệ của tôi với Hạ Âu nữa. Cũng không đi để ý rằng tôi đã dành cho cô niềm thương lớn hơn cả một nỗi xót xa. Tôi có cố, đó là bà mẹ sắp chết.

Nhưng tôi cũng gầy đi mỗi ngày, tôi bị cuốn vào một lời nói dối ngọt ngào, lương thiện nhưng khủng khiếp. Tôi lừa đảo từng giây từng phút. Tôi không thể phân biệt câu nào giả dối câu nào thật lòng.

Tôi rất ít khi làm tình, tôi không muốn nhắc người con gái tốt và đẹp sống bên tôi về thân phận của cô nữa.

Mỗi đêm khi được tôi ôm áp vào lòng, cô đều ngược lên nhìn tôi với ánh mắt ấm áp, dùng giọng nói rất phụ nữ, đầy thiên tính làm mẹ bảo tôi: “Ngủ đi nào, đừng nghĩ ngợi nhiều! Rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp!”

Khi tôi ngủ, tôi ngủ rất ngon lành.

Chuyện giao dịch giữa tôi và Hạ Âu, chỉ có Đại Bản biết!

Khi tôi nói cho Đại Bản biết về tình trạng hiện tại của chúng tôi, anh ta đã kinh ngạc há hốc mồm, bảo, mày bị rơi vào bẫy của đĩ rồi!

Nhưng sau đó, khi nhìn bộ dạng tôi quá đau khổ, rồi biết rõ sự tình, Đại Bản lại dùng lý trí để khuyên tôi, đĩ thì đã làm sao, đĩ cũng là người, cũng có những chuyện bi thảm, ai mà chả muốn sống sung sướng, được một người đàn ông yêu dấu?

Rồi Đại Bản nói một câu, tôi cho là câu chính xác nhất đời của anh ta: “Mày thôi đừng tìm có nữa, tao thấy cái có vĩ đại nhất của mày là mày đã yêu một con đĩ!”

Tôi kinh ngạc nhìn Đại Bản, thằng bạn nói khổ tính nhố nhăng này làm sao lại nhìn thấu gan ruột tôi thế.

- “Chặc chặc, bản phủ cự tuyệt mọi loại sùng bái mù quáng, đừng có nhìn tao như nhìn Phật sống thế. Mày đi mà soi gương đi, thằng cu điên, xem mày bị dày vò đến mức độ nào? Ai mà chả nhìn thấy mày yêu con đĩ ấy, mà lại yêu say đắm mới chết người chứ!”

Tôi? Yêu Hạ Âu? Mà lại còn say đắm?

- “Chứ yêu nó thì cũng có làm sao, vì Người Mày Yêu là một người Mày Có Thể Yêu mà!”

Tôi bị kích động suốt vài ngày trời, Hạ Âu cũng thấy sự bất thường của tôi, cô nói, chả có việc gì, sao anh cứ bồn chồn thế.

Tôi nhìn cô, Hạ Âu đáng thương và hiền lành của tôi, cô ấy đẹp đến mức tôi muốn ngắm. Vì sao không thể cưới đĩ? Mà cô điểm đó là người phụ nữ bạn yêu. Tôi chao đảo, tôi thường lặng lẽ - vào những lúc cô đang lúi húi làm việc nhà – ôm siết lấy cô trong một cái ôm mạnh mẽ.

- “Hạ Âu!” – Tôi chỉ thốt lên tên cô giữa những cái ôm ghì thao thiết

- “Híc, sao người đã sắp 30, lại giống trẻ con thế nhỉ.” – Cô mắng nhẹ.

- “Em chả nghe thấy người ta nói sao, những người đàn ông càng cứng chặc, trước mặt người phụ nữ họ yêu, càng giống trẻ con.”

Đấy là câu đầu tiên tôi tỏ tình với cô ấy. Tôi đến giờ vẫn còn ghi nhớ, vẻ hạnh phúc và nghi hoặc lẫn kinh ngạc trong đôi con ngươi của Hạ Âu. Giây phút đó tôi đã từng nghĩ, anh xin tình nguyện được cưới em, cho dù trước đây anh chưa hề nghĩ tới. Nhưng anh sẽ bằng lòng cưới một con đĩ, nếu là em.

Từ đó, tôi như người yêu trong mối tình đầu, mỗi ngày là một niềm vui vô bờ. Tôi không giấu giếm tình yêu, cái mà tôi đã từng cố tình giấu giếm.

Mỗi lần ôm Hạ Âu, nhìn cô ấy thờ khe khẽ trong vòng tay tôi, là một nỗi xúc động thật thà chưa từng có trong đời.

Khi tôi buông mình trong ái tình, tôi yêu chiều Hạ Âu tới mức tôi không nhận ra tôi, đau mỗi lúc cô vấp, trách cái giường sắt ký túc quá lạnh mỗi giấc trưa của cô. Bởi cái giường sắt ký túc đè lên lưng cô một vệt xanh. Tôi trách cô không biết chăm sóc bản thân, và trách trường đại học quá khắc khổ.

Hạ Âu cười tôi trẻ con.

Cho đến giờ ngồi lại, đó là thời gian hạnh phúc nhất đời tôi, thứ hạnh phúc mà đến giờ còn ám ảnh, đau xót!

Hạ Âu bước ra khỏi cổng trường, kinh ngạc thấy tôi, vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên:

- “Sao anh lại đến đây?”

- “Đến đón bạn gái tan học, không được sao?”

Tôi bước đến, mở cánh cửa xe cho cô, như một gentleman chính hiệu.

Tan lớp, sinh viên nhiều như đàn ong vỡ tổ, Hạ Âu nhanh chóng trở thành tiêu điểm. Cô không giấu nổi vẻ tự hào. Tôi cũng vui.

- “Thực ra là anh định vào xem cái giường sắt trong ký túc của em là loại rách nát gì.”

Giọng tôi nghiêm túc nhưng mắt cười.

Làm sao mà không giận cái giường ngủ trưa ở ký túc của cô được, làm cho lưng và eo con gái nhà người ta bầm tím. Chỗ bầm tím rất rộng, lại sẫm màu, tôi nhìn thật lòng đau đớn. Tôi vẫn thường thấy Hạ Âu lén lấy rượu nóng chườm những vết bầm tím trên eo và lưng ở nhà. Mỗi lần tôi đòi giúp, cô đều vội nói, tay anh mạnh lắm, sợ em càng đau hơn. Vì thế sau tôi cũng không hỏi thêm.

- “Minh đi thăm mẹ em đi!” - Cô chợt đề nghị, tôi cũng vui vẻ ừ.

Đi qua một cửa tiệm bách hoá, tôi dừng xe bảo phải đi toa-lét. Thấy dáng tôi có vẻ buồn đi lắm rồi, cô bảo, anh cứ tạm tìm toa-lét của tiệm XX đi, cô ấy nói cô ấy sẽ chờ tôi trên xe.

Mười phút sau tôi đi ra. Trong túi áo tôi đã có thêm một chiếc nhẫn kim cương.

Mở cửa xe, lòng vui sáng như bầu trời Hy Lạp. Khi ánh nắng ấm áp chiếu qua cửa xe, tôi nhìn Hạ Âu bên tôi, nét mặt hạnh phúc của cô cũng sáng ngời. Có lẽ vì niềm vui trong tim, tôi luôn thấy chiếc hộp vuông nhỏ trong túi áo cựa quậy.

Trái tim phiêu đảng ba chục năm của tôi giờ sẽ quy thuộc trong 1 phút. Tôi sẽ, trong bữa tối, mang cho Hạ Âu một lời thề sáng lóng lánh, cho cô một niềm tin rực rỡ.

Và cũng sẽ mang cho tôi, một người vợ xinh đẹp.

- “Sao anh cứ cười mãi thế?” - Hạ Âu hỏi

Tôi cuống, vì tôi không biết cách che dấu tâm sự khéo như cô, tất cả đã hiện lên trên nét mặt tôi.

Hạ Âu nhìn thấy tôi cười ngượng nghịu.

- “Hơ, có gì đâu” - Để không làm cô nghi ngờ, tôi nói thêm – “Anh đã trở thành Tổng đại lý toàn khu vực Tây Nam.”

Hàm ý của tôi là: "Chồng em tiền đồ rộng mở"

Hạ Âu im lặng, cô không thích hỏi về công việc của tôi, tôi cũng không thích để cô lo nghĩ về công việc của tôi. Mặt cô hướng về cửa sổ xe, cho đến lúc xuống xe. Chúng tôi đã sống cùng nhau hai năm rồi, thế mà tôi vẫn không cách gì hoàn toàn nắm giữ trái tim, suy nghĩ của cô, vui đấy, muộn sâu đấy.

Mẹ cô và cô lại nồng nhiệt thân mật một lúc, rồi mẹ cô đi vào bếp.

Lòng tôi bắt đầu bán loạn, tôi chẳng biết nên mở miệng thế nào để cầu hôn.

Đột ngột, một tiếng rơi âm trong bếp, tiếng bát vỡ nhọn hoắt. Tiếng một vật đổ xuống.

Tôi và Hạ Âu cùng lúc nhảy bổ vào bếp. Mẹ cô ngã trên sàn, đã ngất đi.

- “Mẹ, mẹ!” - Hạ Âu hoảng hốt chạy tới, vội vã tìm cách nâng đầu mẹ dậy.

- “Để yên, có lẽ não tụ máu rồi!” - Tôi biết tôi buộc phải bình tĩnh hơn Hạ Âu, bởi trường hợp này khả năng tử vong cao.

- “Em mau đi gọi xe cấp cứu!” - Cô vội vã chạy ra, mặt lộ vẻ khủng khiếp

Lúc đó thật ra tôi cũng hoảng. Tôi nhắm đi nhắm lại trong lòng, Hà Niệm Băng, bình tĩnh, Hạ Âu lại chạy tới, cẩn trọng để người mẹ nằm gọn lại, để đầu mẹ quay qua 1 bên để bà dễ thở. Sau đó nói lỏng áo khoác của bà, rồi mở cửa sổ. Tôi kêu Hạ Âu mang khăn lạnh tới.

Bỗng dưng, tôi nhìn thấy eo mẹ Hạ Âu, một đám bầm tím y hệt như của Hạ Âu, giống y hệt. Tôi lạng đi, quên mất tôi đang định làm gì.

- “Bây giờ làm gì, làm gì đây?” - Hạ Âu nhìn tôi cầu cứu, giọng run rẩy, cô tưởng như tôi là cọng cỏ cứu mạng, tôi nhìn thấy những nước mắt cô đang tuôn hoảng loạn, chúng nhắc nhở tôi, thời gian đã gấp lắm rồi.

- “Đặt khăn lạnh lên trán mẹ!” - Tôi ra lệnh.

Sau 5 phút, đã nghe thấy tiếng thở phì phò của bà, tôi cũng bắt đầu trở nên tuyệt vọng, tôi nhớ đến hoàn cảnh mẹ tôi ngã tụ máu não 6 năm trước. Sau khi thở phì phò, chỉ vài giây

sau bà tắt thở. Tôi cần phải làm mọi cách để cứu bà mẹ đáng thương này. Nhưng những vết thâm xanh mà tôi nhìn thấy làm đầu óc tôi hỗn loạn.

Tôi gượng giữ tinh thần, kêu Hạ Âu mang khăn tới.

- “Khô hay ướt?” – Cô cuồng quýt

- “Sự bố cô ngu như lợn! Ướt thì làm được gì, tất nhiên là khăn khô!” – Tôi bực mình vì sự vụng về của cô đến cực độ, to giọng chửi cô. Hạ Âu chững lại 1 giây rồi lao vào buông.

- “Nhanh lên, Tiên sư cô ! cô lại còn ngồi trang điểm à?” – Không nhịn được tôi lại chửi.

Tiếp lấy chiếc khăn run rẩy của Hạ Âu, tôi vội vạch miệng mẹ cô ra, lưỡi bà đã bắt đầu rũ xuống, tôi vội vã dùng khăn bọc lưỡi, nhẹ nhẹ kéo ra ngoài.

Chiếc xe cứu thương chết tiệt đến sau 10 phút. Sau đó Hạ Âu khóc méo đi theo xe tới bệnh viện. 10 phút nữa, tin dữ đến, mẹ cô đã đi rồi.

Tôi ngồi phủ phục trên đất mất một lúc.

Tôi nghĩ tới người mẹ chết vì tràn máu não, rồi lại nghĩ đến mẹ Hạ Âu, những trùng điệp nhau.

- “Mẹ! Tôi thốt nhiên đau vô cùng, những người tôi thương!”

Trong óc tôi hiện lên những cảnh tượng ngày tôi thơ ấu.

Hồi đó nhà có ba anh em, tôi là út. Mẹ thương tôi nhất, khi nấu cơm thường kéo tôi ngồi bên, thức ăn chín tôi thích nhón vài miếng ăn trước, mẹ lấy tay phát nhẹ vào đầu tôi, mắng, đồ mèo ăn vụng.

Tay mẹ nhẹ lắm, mẹ mắng vẫn cười.

Tôi lại nghĩ đến mẹ Hạ Âu, vẫn thường gấp miếng ngon nhất cho tôi, nghiêm giọng bắt tôi ăn hết.

Giọng nghiêm mà nồng hậu yêu thương.

Nỗi đau lớn lao khiến tôi quên phất chiếc nhẫn kim cương, và vết bầm tím trên eo lưng kia.

Vài ngày sau tôi mới gặp Hạ Âu ở cổng trường, cô tiều tụy như ngọn lúa héo. Khi nhìn tôi, mắt cô mới có chút thần, tuy vẫn trống rỗng.

- “Hạ Âu...” - Tôi gọi khẽ, nỗi thương xót như tảng đá lăn từ đỉnh xuống vực sâu, tôi sắp không gánh nổi rồi.

Cầm tay cô, lặng yên.

Mất đi người mẹ, Hạ Âu bắt đầu rất tiêu cực, mọi chuyện giữ lại trong lòng, nỗi đau đớn cũng giữ lại trong lòng. Cô còn ít lời hơn trước, thường một mình ngồi đờ đẫn, hoặc trốn kín trong phòng ngủ, viết gì đó.

Tôi lo cho cô, nhưng tôi không trách gì. Nhấn kim cương cắt trong ngăn kéo. Tôi đã chưa thể trao cho cô, tôi chờ cô bình tâm.

Hạ Âu rất sợ mắt tôi, trước, cô có mẹ, giờ, tôi là chỗ dựa duy nhất. Mỗi tối cô không còn dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve tôi, mà như con mèo nhỏ náu kín trong lòng tôi, đôi tay gấp gáp ôm chặt eo tôi. Thật lâu rồi mới ngủ thiếp đi.

Đã hết hai năm thời hạn làm gái bao cho tôi! Tôi giờ đây không còn phát lương hàng tháng cho Hạ Âu nữa, ngược lại, đưa tất cả thẻ tín dụng và tài khoản, tiền bạc cho cô giữ. Chúng tôi đã sống như một đôi vợ chồng thực sự. Tôi chưa từng nghĩ rồi ái tình của tôi sẽ vỡ tan ra làm sao, tôi cứ tận hưởng cuộc sống yên bình hạnh phúc này.

Có thể nói, tôi vì được đủ đầy mà vui sướng.

Một ngày, cũng không rõ vì sao, cô đột nhiên vui lên, mặt hồng nhuận, đôi lúc hóng ngoài cửa sổ, cười ngọt ngào và thâm kín. Tôi không rõ đã xảy ra điều gì, nhưng tôi vui mừng vì cô đã hồi sinh.

- “Cười cái gì hả ngốc?” - Hỏi cô, tôi vô tình đã lây nỗi vui kia.

- “Em chả nói cho anh biết!” - Nói rồi, cô quay người chạy mất. Tôi lâu lắm mới có tâm trạng thoải mái.

Dục vọng cuồng lên như sóng cả, khi tôi thấy cô kiêu diễm và nhí nhảnh lác lác đôi mông nhỏ chạy mất.

Tôi như con mãnh thú trong mắt chỉ còn con mồi, ôm cô lại, bước dài về phía buồng ngủ, rồi sau đó chả xót xa gì vứt cô thật mạnh như một đồ vật lên giường, rồi tôi chồm tới.

- “A! Không! Cút ngay!” – Cô dẫy dụa.

Suýt nữa tôi tưởng mình nghe nhầm, vì sự phản kháng đầy mãnh liệt của cô trước đây chưa bao giờ có. Tôi ngừng lại, nhìn cô, trong đầu vô tình bắt đầu nghĩ loạn xạ - trước đây cô làm nghề gì.

- “Đừng, anh nhẹ một chút có được không?” – Cô ấy nói, vô cùng hấp dẫn trong bộ quần áo xốc xếch, đôi mắt hỗn loạn tia nhìn như thủy yêu làm tôi mê mết. Nhìn thấy Hạ Âu trong lúc khêu gợi và giận dữ, một thằng đàn ông như tôi đã mất cả mọi suy nghĩ và quy tắc.

Tôi lại chồm lên, xé quần áo cô.

- “Anh Bân, anh Bân, đừng! Trời ạ, anh đừng làm đau con!” – Cô hét lên.

Tôi sửng lại, bàn tay để trên bầu vú Hạ Âu, quên vò..

- “Cái gì? Con mình à?” - Hỏi lại.

- “Dạ!” - Mặt Hạ Âu đỏ dần, như đoá hồng.

- “Của chúng mình à?” - Lại hỏi lại, nghi ngờ.

- “Dạ!”

Tôi có lẽ 3 phút liền không nói năng gì, cứ thế nhìn xuống cô ấy. Người con gái đôi mắt long lanh trong tay tôi, đã làm mẹ rồi. Tay tôi trượt xuống bụng cô ấy, vuốt ve nhẹ nhàng, ở đây có một sinh mệnh nhỏ bé! Đó là đứa con của tôi.

Mẹ kiếp, mình có con rồi này!

Rồi tôi bắt đầu cuồn lên ôm bồng Hạ Âu, nhấc bồng cô lên, làm cô lại kêu thét

- “Kìa, cẩn thận còn em bé nữa!”

Tôi lại đặt cô xuống nhẹ nhàng, vui sướng vô bờ bến. Tôi chạy như điên ra phòng khách, chạy vào nhà bếp, rồi lại chạy trở ra, mồ hôi ướt đẫm

- “Tôi có con rồi, ha ha, con ơi, bố mày là thiên tài đấy nhé!”

- “Khiếp quá, anh điên rồi à!” - Hạ Âu cười, mặt tràn trề vui.

- “Hạ Âu, Hạ Âu! Em phải nói cho con biết, bố nó là một thiên tài!” - Tôi lại hưng phấn chạy tới áp lấy gương mặt cô hôn như điên.

Hạ Âu lúng búng cười, cười rồi hỏi:

- “Sao lại thiên tài?”

- “Vì bố nó làm cho mẹ nó có em bé!” - Tôi hào sảng nói – “Không phải thiên tài sao?”

Cô ấy cười rạng rỡ.

Tối hôm đó tôi đã đi mua ngay bím và bình sữa, mua thêm cả tá quần áo trẻ sơ sinh và giày vải, rồi ôm đống đồ dùng bé xíu xinh xắn ấy nhủ thầm - Quý con, mày nhất định phải đẹp trai và thông minh như bố đây này!

Ngày thứ hai, tôi kéo Hạ Âu đi ra phố mua cái giường trẻ con thật đẹp.

- “Còn lâu mới đẻ!” - Hạ Âu bảo.

- “Em thì biết cái gì, chả lẽ đẻ ra con lại ngủ với chúng mình à? Anh không cho phép ai đến giành mất Hạ Âu của anh, con cũng không được!”

- “Em thấy có vẻ anh bị điên thì phải!” - Cô nói, cười êm ái.

Cuộc sống sau này sẽ thật ấm áp và tươi sáng. Còn phải nghĩ tên cho con này, còn phải mua sách cho con nà, rồi còn phải học cách trở thành một ông bố!

Hạ Âu có lần nhắc, có lẽ em trước khi lo sinh con thì nên lo tốt nghiệp, nhưng bị tôi mắng. Phải biết đã dùng toàn bộ thân thể và tâm hồn tôi để đón đợi đứa con yêu dấu này.

Đưa con đầu lòng của tôi và Hạ Âu.

Sau Hạ Âu không nói gì nữa, cô vốn không thích nhiều lời, chỉ cười mỉm và tận hưởng hạnh phúc làm mẹ.

Hạ Âu trên giường, nằm trong lòng tôi, nhẹ nhẹ nói về những tâm trạng của người làm mẹ.

- “Giá mẹ em còn sống, trở thành bà ngoại, tốt biết bao!” - Cô trầm thì.

Mẹ cô? Trong óc tôi phiêu dạt lại những hình ảnh trước lúc bà mất, vết bầm tím trên eo. Nhưng chỉ thoáng qua như mây dạt trôi, bởi Hạ Âu trong lòng tôi ngủ, vết bầm trên eo cô vì cái giường ký túc cũng đã tan đi dần.

- “Đừng nghĩ nhiều em ạ, mẹ em sẽ nhìn thấy chúng ta từ trên trời.”

Tôi không thể tưởng tượng cuộc sống có thể tràn đầy ý nghĩa như thế này, nhiều đến mức, tôi không kịp nắm trái hết. Công việc cũng nhiều thành tựu, tôi không có gì ưu phiền.

- “Hạ Âu!” - Tôi ôm cô, gọi tên cô nồng nàn.

- “Dạ!” - Cô đáp khẽ.

- “Anh yêu em và con!”

- “Em cũng thế!”

- “Em là của anh phải không?”

- “Vâng, em chỉ là của anh!”

Những âm thanh ấy êm đềm mãi trong trái tim tôi.

Tôi định, vào ngày lễ Tình nhân tới, sẽ đeo vào tay Hạ Âu chiếc nhẫn cầu hôn, rồi cô ấy sẽ là người yêu thương duy nhất của đời tôi.

Nhưng khi đó, tôi không bao giờ nghĩ, sau này tôi sẽ gọi vợ yêu bằng tên người khác. Và chiếc nhẫn cầu hôn như lời thề yêu thương ấy, Hạ Âu suốt đời không còn cơ hội đeo.

Cái thai gần một tháng, tôi chở Hạ Âu đi khám bác sĩ. Khi ông bác sĩ trung niên bảo, mẹ con đều khỏe, tôi vui lắm. Rồi về, tôi bắt đầu sắc thuốc bổ, hầm canh dinh dưỡng cho cô theo lời khuyên của bác sĩ.

- “Anh không thấy phiền phức à?” - Hạ Âu nhòm vào nhà bếp, hỏi tôi đang bận túi bụi.

- “Không hề, anh vui vô cùng!” - Tôi đuổi cô vào phòng khách ngồi nghỉ ngơi.

Cô lại đi viết lách thứ gì đó.

Sau bữa tối, tôi đi rửa bát, phát hiện trên bàn nước có 1 mảnh giấy, trên là nét chữ Hạ Âu:

" Tặng Bà, người em yêu vô cùng

Em nấu ái tình thành món canh

Không gia vị, không bỏ đường

Nhưng nêm chút cảm xúc

Sôi trào

Em nấu ái tình thành món canh

Những vui buồn đón đau gác lại bên

Để lửa nhỏ nhỏ

Rồi thường thức

Em nấu ái tình thành món canh

Không thổ lộ không khoa trương

Để đôi khi trong cô tịch

Mình em nếm

Em nấu ái tình thành món canh

Như hương hoa lan xa mùi dậm dù trời lặng gió

Thầm thấu, cho và gửi lại

Thanh thoát

Em nấu ái tình thành món canh

Không dục vọng không vật chất nhưng đường dài

Lo khi trái tình yêu chín

Nơi em sẽ rộn ràng “

---- Hạ Âu tặng----

Tôi vui sướng cầm mảnh giấy, đọc đi đọc lại nhiều lần, cho đến khi thuộc. Sau đó đi vào phòng, tựa sát Hạ Âu, hôn cô, nhà thơ vợ.

Cô cười bảo, tôi nịnh đầm.

- “Anh không nịnh vợ thì nịnh ai nào?”

Tôi định bảo cô nghỉ học đi, nhưng cô không đồng ý, cô bảo, chỉ vài tháng nữa sẽ tốt nghiệp (cô học hệ Cao đẳng, chỉ 3 năm). Cô nói sau này công việc cần.

Tôi không để ý lắm đến bằng cấp, tôi chỉ lo lắng cho cô và đứa con trong bụng thôi.

Tôi đã quyết định rồi, chờ cô tốt nghiệp sẽ làm lễ cưới. Cô sẽ thành cô dâu nhỏ bé của tôi, mỗi tội lúc đó cưới thì bụng sẽ hơi to. Nhưng bất kể dù sao thì cô cũng sẽ rất xinh đẹp.

Mà sắc đẹp của cô sẽ là tài sản của tôi.

Có một buổi trưa công ty tôi mất điện. Vậy nên tôi về sớm. Tôi định cùng Hạ Âu đi ăn trưa, nhân tiện dắt cô dạo công viên xem khỉ. Hạ Âu thích nhất loài động vật tên là... khỉ, cô bảo loài này giống tôi. Mỗi lần cô nói thế tôi đều tóm cô lại phét vào mông cho vài cái!

Hôm đó là ngày mùng 9 tháng 3, mặt trời lấp ló nắng sau mấy đám mây.

Tôi đỗ xe cách cổng trường một đoạn, bởi Hạ Âu không thích mọi người để ý đến hai chúng tôi.

Tôi chưa đi đến cổng trường đã nhìn thấy Hạ Âu, cô đang đứng nói chuyện với một người đàn ông, trông rõ mặt.

Tôi lo âu, Hạ Âu cứ đứng đó im lặng một hồi lâu, tôi lén đi đến gần, nấp sau một cây to. Không thể nghe thấy họ nói gì, chỉ nhìn thấy gương mặt Hạ Âu đầy khủng khiếp, rồi phẫn nộ.

Người đàn ông đấy nói gì, Hạ Âu im lặng mãi, trầm mặc một lúc, mặt đỏ ửng. Cuối cùng người đàn ông nói thêm một câu, chỉ thấy cô miễn cưỡng gạt đầu, rồi đi vào trường.

Người đàn ông bỏ đi, lướt qua tôi, tôi nhìn hấn ta thù hận. Khi tôi nhận ra hấn chính là người đàn ông trung niên đã bao nuôi Hạ Âu hai năm trước, trái tim tôi tràn lên nỗi đớn đau, ngạt thở.

Tôi tự dặn lòng phải tin tưởng Hạ Âu, cô ấy không còn là con đĩ mà người nào muốn cũng có thể sờ mó, cô ấy sắp là vợ tôi, là mẹ của con tôi.

Tối đó, Hạ Âu về nhà đúng giờ, tôi quan sát cô rất kỹ nhưng thất bại. Cô giống như nước xanh và trong, tưởng cái gì cũng nhìn thấu, nhưng nhìn mãi chẳng thấy gì.

Tôi định hỏi cô về người đàn ông kia, nhưng cô sẽ đau lòng vì tôi. Nhưng tôi sẽ phải hỏi, không tôi chết mất.

Tôi phải đi toa-lét đến lần thứ 4, rồi quay ra mới đủ can đảm hỏi cô:

- "Hạ Âu."

- "Dạ, gì ạ?"

- "Hôm nay ở trường có gì không?"

- "Hi hi, không có gì đặc biệt."

- “Thế... không gặp cái gì bất thường à?”

Cô ấy chẳng nói gì, nhìn tôi xem xét. Tôi sợ cái nhìn tinh tường của cô, thành ra tôi lại thành kẻ giấu diếm. Tôi vội thanh minh: “Hơ hơ, anh chỉ muốn hỏi em bé trong bụng mẹ có quạu không, trưa nay anh ngủ trưa, mơ thấy nó gọi bố ơi!”

Cô cười, triu mến áp vào tôi: - Mới 1 tháng, làm sao dám quạu? Đồ ngốc! Nhưng hôm nay em gặp một người quen, người ta còn dạy em cách an thai nữa!

Cô cười tôi ngốc, tôi thật lòng mong giá mình là thằng ngốc bên cô thì hay.

Tôi liên tục 3 ngày liền xin nghỉ trưa sớm đi đón cô ở cổng trường, tất cả tốt đẹp, chẳng chuyện gì. Tôi cũng không thấy trên mặt cô có nét gì bất thường. Nỗi lo âu cảnh giác trong tôi dần dần.

Hạ Âu làm cái gì? Một tuần sau tôi ở công ty nhận cú điện thoại của Đại Bản. Hỏi tôi xem Hạ Âu đang ở đâu. Lúc đó là 10 giờ sáng, Hạ Âu có lẽ đang học tiết 3. Vì thế tôi trả lời là cô đang ở Trường. Hỏi hẳn mà hỏi Hạ Âu, hẳn không nói, bảo tao tiện mồm hỏi thôi mà, rồi dập máy.

Trực giác làm tôi nghĩ, chắc chắn sự việc không đơn giản thế, Đại Bản xưa giờ chưa từng hỏi câu này, càng không bao giờ nhắc chuyện Hạ Âu. Tôi thấp thỏm gọi tới số của Hạ Âu, một giọng nữ “mấy quý khách vừa gọi hiện đang đi vắng...” càng làm tôi run, cả buổi cứ bồn chồn.

Trước đây, tôi nghĩ "phải tin mẹ của con mình", giờ câu thần chú ấy vô hiệu.

Mãi mới tới trưa, vội vàng đi tới trường, bạn cùng phòng cô nói:

- “Hôm nay Hạ Âu trốn học!”

Trái tim tôi lặn xuống tận đáy vực sâu.

Buổi chiều tôi không về công ty, tôi về thẳng nhà.

Không ăn, không bật ti-vi, không lên mạng, tôi ngồi ở ghế sô-pha, nhìn lên mặt đồng hồ treo tường. Kim giây chạy như bay, kim phút đi bộ, kim giờ di động mệt mỏi một nửa hình bán nguyệt.

Chín giờ tối, cuối cùng cô ấy đã về.

Cửa mở, cô đi vào. Tôi chú ý thái độ cô, không ân hận không sợ hãi. Cô chỉ mệt mỏi, nặng nề ngồi xuống sô-pha. Cô nhắm mắt, thở dài mệt nhọc.

Tôi không hiểu gì nữa, tôi cũng mệt lắm rồi, tôi sợ đôi mắt có cái nhìn lấp liếm giấu kín của cô lắm rồi, tôi cũng chẳng còn hơi sức và kiên nhẫn đi tìm hiểu cô, tôi càng không có sự từ tâm để đi hiểu xem cô đang nghĩ gì.

Tổn thương hay không tổn thương gì nữa, tôi đã dành cho cô tất cả chỗ che, cô đã để cho tôi đầy mình thương tích.

- “Cô đi đâu về?”

- “Đừng hỏi, được không?”

Mặt lờ mờ, lời đáp khó hiểu, bảo tôi làm sao chịu được?

- “Em đi tắm! Anh ngủ trước đi!”

Cô để tôi lại một mình trên sô-pha, đi vào buồng tắm. Tôi ngồi ì ra 10 phút, rồi nhảy vào buồng tắm.

Đá tung cái cửa buồng tắm, cảnh tượng khó quên lại hiện ra, tôi tưởng tôi sẽ không bao giờ còn thấy cảnh tượng ấy.

Cô ấy đang vội vã dùng rượu nóng xoa bóp những vết thâm tím trên eo. Dưới tay cô là vết eo đen thâm tím.

Tôi không thèm nói một lời, giận dữ trừng mắt nhìn cô. Đôi mắt đã lừa phỉnh tôi 4 năm của cô cũng đang khiếp hãi nhìn tôi. Sau đó tôi như thảng điên bỏ ra khỏi nhà.

Khi tôi xuất hiện trong mắt nhìn của Đại Bản, với đôi mắt mà sau này Đại Bản tả lại là vằn máu như mắt bò tót trong trận quyết đấu, làm cậu ta khiếp sợ kinh hoàng.

- “Trời, Bản, cậu làm sao thế?”

- “Anh nói xem hôm nay anh đã thấy gì?”

- “Cái gì?”

- “Nói ngay, tôi cần phải biết! Hôm nay anh thấy con đĩ ấy ở đâu?”

Đây là lần đầu tiên trong đời, tôi gọi Hạ Âu là đĩ, cơn máu nóng trong đầu giúp tôi phát âm từ này trơn tru.

- “Cô ấy đã nói gì rồi?” - Đại Bản kinh dị bảo – “Ồi giờ ơi, ông em tôi, đàn bà ấy mà, mà việc gì phải nóng thế, mà nhìn mà đây này” - Nói rồi anh ta ngoác cánh tay ra ngoác ôm tôi – “Tóc thì dựng đứng lên này!” - Nói xong anh ta cười gằn hai tiếng, dùng một giọng hạ lưu nói – “Đàn bà thì có con nào không có lúc hưng tình? Huống hồ mà bảo trước nó làm nghề gì? Có khi tại cái con củ c... của mà không làm nó sướng. A a a...!”

Hắn chưa nói hết, mặt bị tôi quai một đấm trời giáng.

- “Đ. mẹ mà! Tao hỏi mà cái đấy à? Bỏ mà đang hỏi sáng nay mà thấy cái gì?”

Đại Bản lấy đà tổng cho tôi một nắm đấm trả đũa, đấm vào ngực tôi, tiếng vang lên trầm. “Sư bố con đĩ làm cho phát điên rồi à? Anh em cũng không nhận ra à? Tao nói thì mà làm gì được? Sáng nay tao thấy nó, cục cưng của mà, với một thằng giai đi vào khách sạn **** bán dâm. Mà còn ở đây thương xót gì cho nó, mẹ nó làm điếm, nó còn điếm hơn cả mẹ nó! Mà còn chưa thấy người ta đi ô tô gì à? Cái Benz của mà đừng hòng so sánh....”

Đại Bản còn chửi một hồi, nước bọt bắn tung toé. Tôi thì khi nghe thấy chữ khách sạn **** đã dờ dẩn rồi.

Cuối cùng Đại Bản an ủi tôi mấy câu, kéo tôi đi uống rượu.

Đêm say về, thấy Hạ Âu bồn chồn ngồi trên sô-pha, nghĩ đến lời Đại Bản, tôi nhìn mặt cô mắt cô càng nhìn càng thấy bẩn thỉu, tôi giận điên lên, bèn lôi xềnh xệch cô lên giường cưỡng hiếp!

Ngày hôm sau, mắt bị ánh nắng chói tình dậy, đầu đau như búa bổ, thấy Hạ Âu vội bưng đến bát canh giã rượu, ân cần như xưa, dĩ tôi uống, dường như chưa có ngày hôm qua.

Tôi hoang mang, tôi nhìn sâu vào đôi mắt sóng sánh hồ thu của cô ta, thanh tịnh trong sáng, không một vết gợn. Tôi không nghĩ ngợi ra được điều gì nữa. Phải cô ta là thiên sứ. Thiệt lương?

Tôi chợt thấy đôi tay bê bát, có vết cấu véo, màu tím xanh chọc cơn giận dữ, tôi xé toạc áo cô ta ra, liền thấy dấu vết trên eo. Tôi có thể hiểu đây là dấu vết của cái gì. Tôi có thể tưởng tượng đôi tay nhờn mập mập bẩn thỉu của người đàn ông kia, dâm ô vồn, vê trên da thịt cô ta, làn da sạch thơm và mượt mà của Hạ Âu.

Mà đôi tay đó chắc chắn đã mó khắp thân thể Hạ Âu.

Tôi hẳn học nhìn cô ta, tôi đã từng nghĩ cô ta là con đĩ trong sạch nhất thế giới này. Cô ta cũng nhìn tôi, ánh nhìn sợ hãi.

- “Tránh ra, tôi lên công ty.” – Tôi nói một cách nhọc nhằn và trống rỗng. Tôi hận tôi vì vẫn còn thấy trong lòng chút thương hại.

Cô ngồi trên mép giường, dịch tránh sang một chút, tôi phát hiện tay cô che bụng. Rồi tôi lạnh lùng khoác áo đi khỏi nhà.

- “Dưới bàn tay kia, trong bụng cô, chả biết là cái của nợ của ai!”

Những ngày hỗn loạn, tôi bận cuống cuống ở công ty, nhưng tôi cũng không biết tôi đang bận cái gì. Tôi tìm việc để làm, nếu không tôi sẽ nhớ Hạ Âu vô cùng. Giờ đây cô ta ở trong lòng người đàn ông nào, kệ cho eo hay đùi có thêm vết bầm nào. Đêm xuống tôi cũng không về nhà, tôi sợ phải vào một căn nhà trống rỗng, càng sợ cái người đàn bà chỉ vào bụng nói ở đây có đứa con anh. Tôi ngủ giấc đêm trong cái giường nhỏ sau văn phòng, hoặc đi tiêu khiên ở Yêu Lục với bạn.

Tôi trượt vào một ống cống lằng lộn bẩn thỉu. Đáng sợ nhất, là tôi không có ý định bò lên.

Có lẽ khoảng vào quá trung tuần tháng 3, tôi buộc phải về nhà lấy một tài liệu quan trọng trong máy tính. Tôi cố ý lang thang ở ngoài đường đến tận 2 giờ sáng mới về, như thế, nếu Hạ Âu có nhà, cô ấy cũng đã ngủ rồi.

Tôi mở khế cửa vào nhà, như đã điều lên vào. Máy tính ở phòng khách, tôi không sợ Hạ Âu phát hiện ra tôi.

Nhưng tôi vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hạ Âu, cô thấy tôi, sững lại, rồi vội vã chạy đến giúp tôi cởi giày.

Cơ thể cô vốn gầy gò đã chỉ còn một bộ xương, ngược đôi mắt vui sướng nhìn khi đưa đôi dép lê cho tôi:

- “Anh đã về rồi? Thay giày đi!” – Cô nói nhẹ nhõm, cố ý cất giọng cao, nhưng vẫn nghẹn lại ở hai chữ cuối.

Cô ta để đôi dép cạnh chân tôi, chờ tôi cởi giày cô lại mang đôi giày da của tôi cất vào tủ giày. Đã hai năm nay cô hầu như mỗi ngày đều làm việc này, thuần thục và nhẹ nhõm.

Rồi khi cô ta có mang, tôi đã không để cô ta làm thế nữa, tôi chăm sóc cho cô, cô vẫn thường nũng nịu bảo, thôi anh đừng cượng nốt niềm vui cuối cùng của em.

Tôi cứ tưởng tôi có thể không còn yêu cô ta nữa, trải qua từng đó chuyện, ít nhất có thể mất đi phần yêu rồi.

Có lẽ khi thấy đôi tay đưa ra chạm vào giày tôi, mắt tôi đã cay. Tôi nỗ lực kiềm chế để khỏi ôm cái thân hình tiều tụy kia.

- “Sao cô chưa ngủ đi?”

Cười với tôi, ngây thơ, không đáp lời, chỉ bảo em đi lấy cho anh tách cà phê.

Tôi nhìn cô cười và nghĩ, có lẽ đang lại rơi vào vòng tròn ma mị của cô ta.

Rót tách cà phê đến, bê ghế ngồi gần tôi. Tôi không ngoái lại cũng biết cô ta đang nhìn tôi.

Mùi vị quen thuộc trong không gian khiến tim tôi mềm nhũn.

Xong việc cần làm, tôi đứng dậy, cố để không nhìn phải ánh mắt cô, tôi không để cô ta cơ hội giữ lại tôi.

- “Em đi đặt nước vào bồn cho anh tắm.” – Cô ta nói vội vã, chạy vào buồng tắm.

- “Đừng, Hạ Âu...”

- “Sao ạ?”

Tôi định bảo tôi không ở nhà, nhưng có vẻ hơi tàn nhẫn khi cô đang háo hức mong đợi.

- “Thôi cô ngủ đi, tôi kiếm cái gì ăn rồi về công ty, tôi còn việc chưa xong.” – Hy vọng có này làm cô đỡ buồn.

Hạ Âu lặng lẽ nhìn tôi, rồi vào bếp.

Thực ra tôi cũng không có bụng dạ để ăn.

Mười phút sau, cô bưng đồ ăn lên, ngồi bên xem tôi ăn.

- “Dạo này mấy giờ mới ngủ?” – Tôi xem ra có vẻ đêm nào cô ta cũng thức chờ thế này.

Cô nhìn tôi, không nói, chỉ lắc đầu.

- “Không ngủ à?”

- “Không, ban ngày em ngủ rồi, ở trường.”

Tôi kinh ngạc, nhưng không để cô ta biết. Lầm lũi ăn.

Ăn hết một bát, cô đưa tôi bát canh đầy, đây là việc ngày xưa cô thích làm.

Tôi thấy lòng đau xót đến mức không thể chịu được.

Tôi nhìn thấy tay cô run rẩy khi cầm cái thìa canh.

Tôi chậm rãi đặt cái tay cầm thìa của cô xuống. Kéo cô quay về phía tôi, rồi ôm ghì cô thật chặt vào lòng, thật chặt.

- “Em chỉ định chờ anh thôi, em chỉ định làm những gì tốt nhất có thể.” – Cô run lên, cũng ôm chặt lấy tôi.

Tôi vuốt tóc cô, mềm và nhẹ, áp vào má cô, quen thuộc và thơm mát. Cái thân thể gầy gò đã từng quyến rũ tôi bao lâu. Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ buông cô trong vòng ôm.

Nhưng vì sao cô như thế, lừa dối mẹ ngày xưa, lừa dối tôi bây giờ. Sao cô tàn nhẫn với những người yêu cô nhất trên đời này?

Hạ Âu không thanh minh gì, mắt đỏ lên.

- “Em phải nói cho anh biết, tối hôm đó em làm gì, với ai?” – Tôi vẫn phải hỏi, tôi cần chính miệng cô nói ra, nếu không cả đời này tôi sẽ điên đảo vì những vết bầm tím trong tim.

Cô lắc đầu, mắt mở to, nhú mày, cô có vẻ mặt bộc lộ cảm xúc nhiều nhất mà tôi thấy.

- “Nói đi!”

- “Anh đừng hỏi!” - Khẩn cầu, bơ vơ.

- “Vì sao không nói cho anh biết? Vì sao vì sao vì sao không nói? Thế em muốn anh sẽ thế nào? Cứ thế này sống cả đời với em, hay em chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ sống cùng anh cả đời?” – Tôi gầm lên, gần như là gào lên.

Rồi tôi nhìn thấy cô ấy khóc. Cô ấy ngồi trên ghế sofa và khóc.

Đây là lần thứ ba cô ấy khóc, cũng là lần cuối cùng trong đời, tôi thấy cô ấy khóc.

Hạ Âu khóc rồi, khóc nức nở, đôi vai nhỏ run bần bật, nước mắt vòng quanh mặt, cô như thế không muốn khóc, cật lực dùng tay lau mặt, lau vừa mạnh vừa nhanh.

- “Thôi thôi đừng khóc nữa, em lúc nào cũng thế này, toàn tự một mình. Bây giờ em không phải là chỉ một mình nữa, có việc gì thì cứ nói ra, Hạ Âu, thôi nín đi, nghe anh này, nói cho anh biết đi.” – Tôi quỳ xuống, đổ dành, dùng ngón tay cái lau nước mắt cho cô.

Sau một hồi, cô không khóc nữa. Rồi một hồi nữa, mới bình tĩnh lại.

- “Anh muốn nghe thật à?”

- “Ừ, anh cần nghe. Vì anh muốn sống đời với em.”

Tôi đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất, nhưng câu đầu tiên của cô ấy cũng đã làm tôi giật mình.

- “Em tổng cộng đã bị chín người đàn ông cưỡng hiếp.” – Cô ấy nói, mắt bắt đầu khô phục lại về điểm đăm.

Tôi cứ tưởng cô nói cô đã ăn chín quả anh đào. Nhưng cô nói là cô bị chín người... Tôi kinh ngạc đến mức mồm há ra không khép được.

- “Còn muốn nghe tiếp không?” – Hạ Âu cười ngạo nghễ.

Tôi nhìn cô, tôi nghĩ có thể tôi bắt đầu hiểu ra chút gì đó về cô.

Về con đĩ Hạ Âu.

- “Ừ, em nói đi.”

- “Lần đầu tiên của em là năm 11 tuổi. Hồi đó mẹ em lần đầu mang đàn ông về nhà. Người đàn ông nhân lúc mẹ em ra khỏi nhà, đã cưỡng hiếp em, rồi bảo em, nếu em nói cho người khác biết, ông ta sẽ đập chết mẹ em. Cho nên em không dám nói ra. Sau này liên tiếp những người đàn ông sau đó của mẹ em, bảy người, đều làm việc đó với em. Bọn họ sau khi hành sự đều mang mẹ em ra để uy hiếp em. Họ đều đổ tội lỗi lên em, nói là vì em... dùng ánh mắt để quyến rũ họ. Anh có nghĩ liệu thật sự có một đứa bé 13 tuổi lại dám dăng không? Mà năm đó em còn chưa tròn 13.”

Tôi im lặng, tôi không thể tưởng tượng cô ấy có những kinh nghiệm tuổi thơ như thế. Tôi biết mẹ cô cả đời đã xoay quanh những người đàn ông, nhưng lại dùng chính mình để bảo bọc cho đứa con. Vì sao bà không phát hiện ra điều này?

Hạ Âu giải nguy trang quá. Tôi quá quen với đôi mắt phẳng như mặt nước giếng khơi của cô.

Khi em 13 tuổi, mẹ làm tình nhân cho một người đàn ông, một người đàn ông cực kỳ giàu có. Trong chớp mắt, em và mẹ đổi đời, mẹ con em trở thành những người thượng lưu của xã hội. Em có thể học ở trường tốt nhất, ăn những món cao lương mỹ vị, mà người đàn ông đó chưa bao giờ động tay vào em. Ông ta thật sự bận rộn tới mức rất ít khi đến nhà em. Em đã từng tưởng đây là hạnh phúc nhất đời. Khi em lên lớp 10, một hôm tan học ông ta đến trường đón em, nói chở em đi ăn trưa, mẹ em đang chờ ở đó. Em không nghi ngờ gì nên

leo lên xe đi cùng ông ta. Ông ta để tài xế chờ đến một nơi hoang vắng rồi cưỡng hiếp em ngay trước mặt thẳng tài xế. Lúc đó em tưởng em đã chết rồi. Nhưng khi ông ta phát hiện ra em không còn trinh, rất tức giận. Ông ta bảo đã chờ bao nhiêu năm rồi, rốt cục không ngờ em lại đi điếm sớm thế. Ông ta bắt đầu chửi mắng, chửi mẹ em, nói mẹ em làm đi, còn em là con đi non. Lúc đó em không tìm được, đã đánh ông ta một cái.”

“Không nói anh cũng biết, em bị ông ta đánh đập bầm dập. Ông ta không mang mẹ em ra để dọa nạt em, ông ta chẳng nói chẳng rằng, coi như chưa hề xảy ra chuyện gì và mang em trả về nhà. Em biết, nếu em chỉ nói ra một tiếng, mẹ em sẽ mất tất cả. Mà em cũng đã không còn muốn giãy giụa nữa, em dường như tin lời của bọn đàn ông – em là một con đi, em bầm sinh đã đi quyến rũ đàn ông, em là một con đàn bà hư hỏng không còn gì để nói. Đêm ấy em không về nhà, đêm ấy em đã gặp anh. Em cũng không biết em đã đi vào quán Bar đó như thế nào nữa, nhưng giây phút bước vào đó, em thật sự thêm đi kiếm khách, giây phút đó em đã chết một nửa con người rồi. Vì sao em lại chọn anh ư? Vì trong cả đám đàn ông đó, anh là người duy nhất không ôm gái.”

Tôi nhớ lại đêm đầu tiên gặp Hạ Âu, lần đầu tiên, cái nét thơ ngây tràn trề của một cô bé.

- “Và sau đó em bắt đầu đón khách?” – Tôi hỏi.

- “Không, anh là khách duy nhất chơi em. Anh có tin không?” – Cô hỏi.

Tôi không do dự gật đầu. 16-17 tuổi, các cô thường hay xúc động và mạnh động, sau đó sợ hãi, các cô sẽ suy nghĩ. Cái này thì tôi hiểu.

- “Anh có biết vì sao em không tiếp khách không? Vì cách mà anh đối xử với em. Anh không e dè gì bảo em là đồ đi, anh cũng không ngượng ngùng gì mà đã thể hiện toàn bộ thú tính của anh trên cơ thể em, rồi sau đó, anh vút vào mặt em 500, đến một phút chớp mắt nghỉ ngơi cũng không phép cho em, và vút em ra khỏi nhà anh. Khi ấy, tay em cầm 500 vừa tự kiếm được, em phát hiện thấy em đứng ngoài đường như một con chó hoang.”

Nghe Hạ Âu kể chuyện cũ, tôi ngượng ngùng quá, dù không biết thì không có tội. Người tôi yêu, đang kể việc tôi chơi đi, chuyện của vài năm trước.

- “Sau đó, có lẽ anh cũng đoán được phần nào. Người đàn ông đó không buông tha cho mẹ em. Em nghĩ có lẽ là vì em. Ba năm trước, người đàn ông mà anh gặp ở cổng trường em, đó là tay lái xe của ông ta. Cho đến ngày em gặp anh! Em nghĩ em chưa hề lừa dối anh lần nào, ít nhất, em cũng mới chỉ là gái bao của một người khách làng chơi duy nhất là anh mà thôi.”

Tôi trầm ngâm hồi lâu, đầu óc trì độn, tôi nhìn người con gái ngồi trước mặt tôi, người không phải là đi nhưng lại là đi, tôi đang nghĩ gì. – Ông ta... có phải là rất thích cầu véo eo đàn bà?

Hạ Âu gật đầu.

Có nghĩa là, sau khi mẹ chết, sau khi đã đính ước trọn đời cùng tôi, cô ta đã phản bội, với thẳng khốn nạn ấy.

- “Vì sao không tránh xa thằng đó ra. Nó đã không có cơ gì uy hiếp em nữa?”

- “Bởi vì...ông ta có một lý do để bắt em phải làm ông ta thỏa mãn!”

- “Là gì?”

- “Em không thể nói với anh” – cô ta tuyệt vọng.

Tôi trợn mắt nhìn cô ta, tôi muốn giết người, Chém chết tất cả đàn ông đã bức nhục Hạ Âu, chém chết cả Hạ Âu.

Nhưng mà tôi yêu cô ấy.

Tôi nhượng bộ. Cô ấy đã chịu đựng đủ rồi. Tôi ôm lấy cô – Thôi, em , tất cả đã qua rồi, may vẫn còn em là của anh, anh sẽ không đi so tính thiệt hơn, nhưng em đừng gặp người đàn ông nào khác nữa...

Tôi cứ nghĩ Hạ Âu sẽ cảm động và chúi vào vàng ngực tôi khóc nức nở, cảm kích bởi tôi đã dành tất cả bao dung và thấu hiểu cho em, và em sẽ vứt bỏ quá khứ, cùng tôi đi về phía trước. Nhưng những cảm giác tốt đẹp của tôi chưa hiển thị hết, đã nghe thấy Hạ Âu nói với giọng quả quyết:

- “Nếu ông ta tìm em, em cũng vẫn sẽ đi!”

Tôi nhìn con đàn bà này, cô ta bảo cô ta vẫn sẽ đi. Cô ta nói như một võ sĩ dũng mãnh quả cảm, can đảm một cách tàn nhẫn.

- “Em không định giải thích vì sao ư?” – Tôi lạnh lùng

- “Xin anh đừng hỏi em, như thế này đã là tốt lắm rồi!” - Cô kêu lên khẩn cầu.

- “Như thế này? Như thế này là như thế nào? Cô thỉnh thoảng lén đi tìm gai, rồi mỗi tối lại dúi vào lòng tôi kêu “Con chúng mình thế này thế kia”? Hay thật sự cô là con đĩ rạc nên thèm thoả mãn cái nhu cầu kia?” - Tôi gào lên từ trong sâu thẳm cõi lòng, kính cửa sổ rung lên như sắp rơi xuống vỡ tan.

- “Anh... thì anh hãy coi em như là tình nhân, có được không? Em xin anh cho em ở bên cạnh anh, thì thế nào cũng được. Em có thể nấu cơm cho anh, em sẽ không để ý nếu anh có người yêu, chỉ xin anh đừng vứt bỏ em...”

Cô ấy tủi nhục và mệt mỏi, như con mèo hoang, miệng lắp bắp như kẻ ăn xin đầu đường. Tôi cảm giác tôi thua , tôi bất lực, tôi muốn cứu vãn tình yêu, nhưng cô ta thì không.

Thì ra, cái cô ta cần chỉ là những yêu chiều của tôi, hoặc có lẽ tôi chưa bao giờ có được tình yêu như tôi tưởng.

Tôi đã từng tin, như mẹ cô ta nói, một con đĩ, cái quý nhất trên đời với nó là một lời hứa hẹn của đàn ông. Nhưng tôi, của tôi thì Hạ Âu không thèm, Nếu tôi cứ trao, cô ta sẽ càng mệt mỏi.

Tôi chậm chạp đứng dậy, tôi cần đi khỏi nơi này. Không khí trong phòng ngột ngạt quá, tôi như một con thú bị nhốt trong cũi, không thể thở cũng không thể cử động. Và những gì tôi đã trao cho Hạ Âu, níu giữ cho cô, là cái cũi cuối cùng của đời tôi.

Đi ra cửa ngoái lại, thấy Hạ Âu còn ngồi lặng trên sô-pha, tóc xoã xượi, mắt ngây dại. Những trăm ngàn lời nói thương xót trong lòng tôi vào giây phút này đã tràn khỏi con đê ngăn.

- “Hạ Âu! Hạ Âu !” – Tôi quay người chạy đến ôm chặt cô, điên cuồng lắc vai cô, ôm ghì lấy mặt cô hôn như điên dại lên đôi môi – “Hạ Âu, em làm như thế này là sai rồi, chúng ta có thể sống rất tốt, chỉ cần em tránh xa thằng khốn đấy ra!” – Tôi dùng tất cả sức mạnh của thân thể tôi ôm chặt lấy cô, khe khẽ thì thầm vào tai cô – “Em, em hãy nghĩ đi, còn đứa con của chúng ta nữa! Đứa con của hai chúng ta! Em định để nó cũng trầm luân sao? Anh sẽ cho em tất cả, chúng ta sẽ có một gia đình hạnh phúc, sẽ có một đứa con xinh đẹp, ở trong công viên, chúng ta sẽ nhìn thấy con nô đùa, em ơi, con mình sẽ nói gì nhỉ, nó sẽ mập mập rần chắc, nó sẽ nói cái giọng non nớt như chim non: Bố ơi! Mẹ ơi! Xem con đu cao không, con đu cao đến tận trời rồi này! Hạ Âu, em đừng phạm sai lầm nữa, em không nên đi vào ngõ cụt, em hãy nghĩ đến con chúng ta!”

- “Con chúng ta?” - Cô ấy lấp bắp, rồi đột nhiên cô ấy cười như điên dại, cười làm tôi nổi da gà, toàn thân lạnh toát, tim thót lại. – “Con chúng ta ư, ngày thứ hai anh bỏ nhà đi, em đã đi bác sĩ, biến nó thành một đám máu nhầy rồi! Có thể đúng là nó đã bay lên trời đi mất rồi!”

Cô ta vẫn đang cười, cô ấy cứ cười mãi. Tôi không chịu nổi con điên này nữa.

Cô ta đã giết con tôi rồi! Cô ta biết tôi yêu đứa con ấy thế nào!

- “Thế thì cô được như cô mong muốn rồi! Hạ Âu!”

Tôi vội vã chạy trốn khỏi căn nhà có một con điên, có hung thủ đã giết con tôi. Tôi vội vã chạy trốn, quên cả thay giày.

Tôi chạy ra đến cổng khu cao ốc, thấy mình đứng là một thằng không nhà. Tôi chưa từng nghĩ sẽ đuổi Hạ Âu ra khỏi nhà tôi. Vì cô ta, nếu đuổi, sẽ thật sự không có nhà để về.

Và tôi không bao giờ về nhà nữa. Hai tháng sau, Hạ Âu gọi điện cho tôi, cô ta bảo, cô đã chuyển ra khỏi nhà rồi!

Tôi lập tức về, mở cánh cửa, ập vào mũi vị hoang hoải trống vắng.

Khi ngôi nhà có đàn bà, người ta không dễ nhận ra thứ hơi ấm đã quá quen. Nhưng khi người phụ nữ ấy rời xa, bạn sẽ nhận ra thứ mùi hương đã làm bạn mê mẩn trong những ngày xa xưa.

Tôi xem xét mọi căn phòng, chiếc nhẫn kim cương vẫn nằm trong ngăn kéo, tủ áo treo một chiếc váy trắng, tôi biết khi mặc nó, Hạ Âu sẽ phiêu diêu như đám mây trắng nhẹ nhàng. Trong phòng tắm, sữa rửa mặt của cô không còn, tôi thấy trên mặt bàn còn để một VCD “Để trở thành người mẹ trẻ tuyệt vời”. Nước mắt tôi đã lăn ra vào lúc tôi không ngờ nhất. Tôi cứ nghĩ, tôi sẽ tìm được một mẫu giấy, trong đó cô sẽ viết, đại loại như, nếu anh thế này thế này, em sẽ quay trở về! Nhưng hoàn toàn không có. Ngôi nhà tôi đã trở nên trống vắng như ba năm về trước.

Đêm trước giấc ngủ, tôi còn thấy sót lại trên đầu giường một sợi tóc dài. Tôi đã cất giữ dấu vết còn lại duy nhất ấy của Hạ Âu.

Hai tháng sau, Đại Bản giới thiệu cho tôi một người con gái khác. Cô vừa tròn 21, đang học năm thứ ba ở một trường ĐH danh tiếng. Những nét đẹp toát ra từ nội tâm làm cô giống như một cô bé.

Cô ấy tên Tiểu Mãn, cô bạn gái mới giống người có bệnh hiếu động, làm tôi thường nghĩ, sánh đôi cùng Đại Bản thì đẹp. Nhưng Tiểu Mãn nói, cô chẳng thấy pi-nhê gì với chàng Đại Bản. Cô ấy là như thế, nói năng ngẫu hứng và từ ngữ lộn xộn theo kiểu các diễn viên đang nổi trong các phim truyền hình dài tập, tuy nhiên theo cái kiểu khá nhã nhặn vui vẻ.

Thời gian đầu, tôi không thể quen được với sự lóc cóc nhí nhảnh của cô, nhưng sau rồi cũng chẳng để ý nữa.

Cô không nấu nướng, tôi đành vào bếp làm cho cô. Nhưng tôi bắt cô phải học thuộc bài thơ kia, hàng ngày đọc tôi nghe. Tất nhiên cô không chịu, bảo, thơ gì mà dài thế này. Tôi làm mặt lạnh mặt hai hôm. Khi tôi cho rằng chuyện giữa tôi và Tiểu Mãn thôi thế là đứt, thì cô tìm tôi, đọc một mạch bài thơ từ đầu chí cuối, rồi cười hì hì bảo, mỗi người đều có thói xấu, hai người ở bên nhau thì phải đành thôi!

Từ đó về sau tôi mới thật sự mở cửa trái tim cho cô, coi cô ấy là người yêu thật sự, tuy nhiên thỉnh thoảng cũng bị cô ấy kể tội với "đại ca" Đại Bản của cô.

Đó là khi Hạ Âu đã bỏ đi được nửa năm. Tôi cũng không tìm thấy cô ở đâu nữa.

Mùa Hạ lại đến, nghỉ hè, cô người yêu bé nhỏ bám chặt tôi suốt cả ngày.

Ngày xưa, tôi chưa bao giờ cảm thấy Hạ Âu bé bỏng, cho dù Hạ Âu còn nhỏ hơn Tiểu Mãn một tuổi.

Phải chăng vì trong Tiểu Mãn, bầu trời của cô luôn tràn nắng lấp lánh. Hai mươi một tuổi, cô như một chú ve tràn trề sinh lực, rền giọng ca luôn miệng. Mỗi ngày cô đều có những công việc làm không hết, nhàn rồi đến phát chán và cũng vui vẻ đến khôn cùng. Niềm vui sướng nhất của cô là lên đến sau tôi bịt chặt mắt tôi và kêu, đồ biết ai nào. Rồi sau đó vui sướng để tôi nói đáp án là: "Vợ!"

Cô kêu tôi phải gọi cô là vợ. Cô bảo, ở trường em bọn nó yêu nhau toàn gọi thế này đấy!

Ngày xưa, tôi tha thiết mong gọi Hạ Âu là vợ, cô thường không chịu, cô vẫn cười bảo, chưa cưới cơ mà!

Tôi ép mình đừng so sánh hai người con gái, bởi Tiểu Mãn sẽ thua thê thảm.

Tiểu Mãn thật sự là rất nhỏ, bởi những gì cô ấy làm: Cô vô cùng yêu các anh cầu thủ đẹp trai nhưng lại chẳng hiểu gì bóng đá. Bởi vậy những đêm cô thức tới 2h sáng để cùng tôi chờ cúp châu Âu, thì đúng 2h10 phút cô trườn vào giấc ngủ. Cô thích chọc giận người khác sau đó lại nũng nịu ngọt ngào như thể mèo. Đồng thời cô cũng có tật lo lắng xồn xang trước mỗi kỳ kinh nguyệt... Rồi sau kỳ kinh, lại bắt đầu khôi phục lại vẻ xồn xang phờ phờ của gái.

Tiểu Mãn là một cô gái tốt, Tiểu Mãn còn trinh.

Lần đầu tiên tôi làm tình với Tiểu Mãn, lại là một lần tôi hơi say, cho nên, tôi đã nhầm cô là Hạ Âu.

Sáng tinh dậy nhìn vết máu như cánh hồng trên chần, tôi chết điếng. Tôi không làm sao cất được nụ cười yêu thương và hạnh phúc với Tiểu Mãn, nhưng Tiểu Mãn lại không để ý đến điều đó, cô chỉ nũng nịu vít cổ tôi xuống nói, em nhất định sẽ lấy anh. Tôi run lên trong cơn lạnh lẽo, bởi chưa từng nghĩ, sẽ cưới người con gái nào đó, chứ không phải là Hạ Âu.

Tôi hỏi, vì sao.

Cô đáp rất hồn nhiên - Vì em còn trinh mà!

Hạ Âu vẫn luôn lạnh lùng khi nói: Tôi là một con đĩ.

Bỗng dưng tôi đau đầu quá.

Một năm sau, tôi sắp 32, tôi vẫn không gặp lại Hạ Âu. Tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện kết hôn với Tiểu Mãn.

Tôi tự hỏi chính bản thân tôi lý do, thì, cũng là lý do như Tiểu Mãn từng nói.

Tiểu Mãn hồn nhiên, thẳng thắn và tự hào khi nói: - Vì em còn trinh!

Tiểu Mãn giống như quảng cáo nước ép trái cây, ngon mát đầy sức sống, bộc lộ ra cái sức sống thanh xuân làm người ta thèm muốn. Cô ấy luôn luôn ngẫu hứng, sống ở giây này mới quyết định giây sau, vô kế hoạch vô nguyên tắc. Cho nên, khi cô ngồi trên sô-pha, nuốt đến quả dâu tây thứ 8, lấy ngón út khều tôi lại bảo:

- "Đi, mua cái sơ-mi mới cho anh nào! Anh xem anh chẳng bao giờ mua áo mới, may mà trông anh vẫn còn phong độ của người có cửa!"

Cô rất thích gọi tôi là "người có cửa", nhưng thực ra tôi cảm thấy khó chịu vì cách gọi đó, chả hiểu vì sao.

Rồi Tiểu Mãn bắt đầu lăng xăng đi thay quần áo, chạy từ góc này sang góc kia tíu tít rửa mặt chải tóc, chọn đôi giày đẹp hợp với quần áo, vui thích vô cùng. Tôi nghĩ tôi không thể không cười lên cùng cô.

Cô bảo: - Em sẽ mua cho anh một bộ đồ thể thao thật oách! - Bị tôi trợn mắt lên, cô cầu hoà - Thôi anh ngoan ngoãn nghe em đi nào! Anh toàn mặc đồ tây mãi được à? Nhanh nhanh lên, thay áo đi cùng em!

Rồi cô kéo tôi đi, tôi cười như mếu.

Ngắm Tiểu Mãn tung tăng dạo phố, ngửi mùi hương thơm tho như trà sữa từ cô, tôi muốn ôm cô vào lòng quá, tôi nghĩ lấy người thế này cũng hay.

Tôi đưa tay phải ra, tôi sắp vòng ôm cô vào bên tôi. Thì ngay lúc đó, tôi thấy Hạ Âu đi tới, vội rút tay lại. Hạ Âu dường như cũng đã nhìn thấy tôi, Hạ Âu mỉm cười với tôi.

Hạ Âu đứng giữa khoảng nắng ấm, mặc chiếc áo hai dây nhỏ màu hồng, váy trắng dài, với nụ cười duyên dáng tự nhiên, xinh đẹp như ba năm trước ngày tôi gặp Hạ Âu trước cổng trường đại học. Làn da trắng mịn của cô ửng lên một màu hồng của má đào tơ, lạng lẽ và

quen thân như thế, cảm giác dâng lên từ một sớm hè. Tôi tưởng cô là một dáng vóc thiên thần bước ra ngập ngừng trong ánh mặt trời kia.

Và người con gái ở bên cạnh tôi lúc này chỉ còn tầm thường như mọi phụ nữ khác.

Thiên thần nhìn tôi mỉm cười, và tôi đã không còn gì lưu luyến nơi cõi trần.

Hạ Âu có vẻ như sống không đến nỗi nào, béo lên một chút so với ngày trước, nhưng rất thon thả.

Cô ấy cười với tôi và nói: - “Hi!”

Tôi vẫn trong cơn kinh ngạc vui mừng trong giây phút gặp gỡ, không kịp phản ứng.

- “Hi! xin chào! Cô là bạn của Bân Bân à? Tôi tên là Tiểu Mãn!” - Tiểu Mãn rất tự nhiên, chào hỏi trước. Khuỷu tay huých tôi – “Người ta chào anh kia, ngốc!” (Tôi bị nhiễm cách chào Hi! ở đây, mỗi lần quay về nhiệm sở, phải mất vài ngày mới bỏ được tiếng chào Hi!)

Tôi định thần, vội đáp lại, chắc hẳn lúc đó trông tôi rất thảm hại. Về nhà, Tiểu Mãn có nhận xét, trông tôi lúc đó như một anh nông dân quê mùa phải đứng trước mặt người quyền cao chức trọng.

- “Hi, Hạ Âu.” - rồi chẳng còn biết nói gì, chỉ nhìn Hạ Âu chằm chằm, cũng quên không buông tay cô bạn gái Tiểu Mãn ra.

Phút giây gặp gỡ quá đột ngột, cũng chả nói được cái gì, Hạ Âu bảo, cô có việc phải đi, thậm chí không để lại số điện thoại cũng không nói xem giờ đây cô sống ra sao.

Xem sắc mặt tươi sáng của Hạ Âu, có thể nghĩ chỉ ít, người đàn ông (những người đàn ông) của cô ấy đã không tệ bạc với cô.

Tôi nhìn theo Hạ Âu cho đến góc khuất. Mười giây sau, một chiếc Audi (không hiểu sao tớ rất ấn tượng với xe Audi, vì nó đắt, hay vì những gì tớ vô tình tiếp xúc đều có sự xuất hiện của Audi, đến cả truyện văn chương lãng mạn này cũng thế?) chạy lướt qua tôi, ngồi bên cạnh người lái là một phụ nữ áo hai dây màu đỏ, tôi không kịp nhìn mặt. Xe đã lướt đi rồi.

- “Ồi trời, bạn anh có vẻ hoành tráng quá nhỉ, giới thiệu cho em làm quen với!” - Tiểu Mãn thật thà nói

- “Cô ta chỉ là một con đĩ!” - Tôi đáp.

Tiểu Mãn chép miệng tiếc rẻ một cách bộc tuệch, rồi chỉ ba phút sau, cô quên bống chuyện này.

Cô kéo tay tôi dạo khắp phố. Nhưng trái tim tôi không còn ở trong ngực tôi nữa, tôi đi bên cô, không buồn tỏ ra chán nản một mảy may để cô ngưng công cuộc shopping. Trong tâm trí tôi chỉ còn lại một mình Hạ Âu.

Hạ Âu giờ đang ngồi trong chiếc xe của thằng đàn ông bao cô, hoặc có thể đang ngồi trong lòng gã. Cô ngồi chỗ nào thì cũng có liên quan gì đến tôi đâu, thế nhưng vì sao trái tim tôi đau đến thế này?

Tôi vẫn nghĩ Hạ Âu đã rời bỏ thành phố này, nên ban nãy, khi gặp mặt tôi suýt ngất. Tôi từ trong sâu thẳm bản năng tôi, chỉ muốn đi theo bao bọc cô yêu thương cô, như một trách nhiệm từ ngay trong những mạch máu đang chảy trong tôi, nhưng cô đã đi mà không nói năng gì.

Thậm chí kiêu căng lướt qua tôi trong chiếc xe của thằng đàn ông nào đó đang bao cô. Thậm chí không nhìn tôi.

Những nỗi xúc động biến thành giận dữ.

Tôi bắt đầu lo lắng buồn bực một cách kỳ lạ, bực bội và nhẫn nại để Tiểu Mãn kéo tay tôi đi như một phu đang kéo thuyền, một cửa hàng rồi lại một cửa hàng, tôi nghĩ phải tôi đang ở trong một mê cung, dường như nơi ta bước không hề tới, và ta sẽ cứ quay mãi về nơi ban đầu.

Đúng lúc sự nhẫn nại của tôi đến điểm tận cùng, thì phía trước những tiếng kêu thất thanh:

- “Ôi trời ơi, giết người, cứu với, có người bị giết!” - Giọng một phụ nữ.

Tôi chưa kịp hiểu ra việc gì, thì thấy những người phía trước dạt hết sang bên phải, rồi có một người lao thẳng vào người tôi, một giây trước khi đâm vào tôi, tôi theo tiềm thức kéo Tiểu Mãn về phía mình.

Người đàn ông kia lao thẳng vào mặt tôi. Tôi bị đập mạnh tới mức bị đẩy lùi vài bước mới đứng vững, người đàn ông kia ngã sấp trên mặt đất. Tôi còn chưa kịp hỏi vì sao, ông ta đã bò dậy chạy tiếp.

Rồi phía trước mặt có tiếng phụ nữ gào khóc, gào lên với âm độ kinh người.

Tiểu Mãn hiểu kỳ không ai bằng, mặc kệ tôi phản đối cô đã xông lên đi xem đám đông. Mọi người đang lập tức vây kín quanh kẻ bị đâm và người đi đường đang gào khóc kia.

Tâm trạng nặng nề ảm ức trong lòng tôi không biết trút vào ai, nghĩ sao hôm nay xúi quá. Mũi ngứa quá, cảm thấy có cái gì bắt đầu bò ra.

Híc, mũi tôi từ nhỏ rất khó ưa, động gì vào là chảy máu mũi. Khăn giấy để trong ví Tiểu Mãn, cô giờ đang bị nhồi trong biển người hiểu kỳ kia đâu mất. Tôi nhếch nhác dùng tay bịt mũi, lần mò về phía toa-lét của cửa hiệu thời trang.

- “Anh lấy khăn giấy không?”

Tiếng nói quen thuộc từ sau lưng, tôi vội vã quay đầu nhìn, thấy đôi mắt lặng lẽ của Hạ Âu. Không chờ tôi đáp, cô giữ mảnh khăn trên tay bịt vào mũi cho tôi, rồi đưa tôi một gói giấy. Rồi cô đi.

Tôi cảm giác đó là một ảo ảnh. Nhưng mùi hương ở lại là quen, và trên tay tôi đích thực có một gói khăn giấy.

Nửa tiếng sau, Tiểu Mãn gọi di động hỏi anh đang ở đâu, tôi bảo đang ở trong cửa hàng chờ cô. Và cô lại nhảy nhót tới, thấy vết máu trên mặt tôi, cứ tự trách móc mãi.

- “Về nhà!” - Tôi chỉ có thể nói một câu đó.

- “Được thôi, bảo anh đi xem mà anh chẳng chịu đi xem gì cả. Anh không biết à, thằng kia thâm lắm... Vợ nó đáng thương quá!” - Tiểu Mãn liến thoắng, tôi nhú mày cố không trách móc gì cô.

"Thằng kia" nào thâm bằng tôi .

Hôm đó là Thứ Hai. Trưa Thứ Tư, tôi nhận được điện thoại của Hạ Âu, cô không vòng vo gì hỏi tôi:

- “Hà Niệm Ân, anh sẽ mang em đi chứ?”

Tôi nếu không nghe nhầm thì còn cảm thấy trong giọng ấy chút hồi hộp.

- “Em bảo gì? Em đang ở đâu thế?”

- “Anh đừng hỏi nhiều.” - Lại cái câu tôi sợ nhất và không thích nghe nhất của cô "Anh đừng hỏi nhiều". Tôi lập tức không hào hứng. – “Anh hãy mang em đi, chúng mình làm đám cưới!”

Tôi giận dữ. Cô em ơi, mỗi lần cô không vui cô lòi từ đâu ra những đàn ông chả ra gì, không chịu tòng lương, giờ thềm cưới là tôi phải cưới? Tôi còn cuộc đời của riêng tôi không, và còn gì để tin vào cô?

- “Thế người đàn ông kia không cần cô nữa sao?” - Tôi hỏi lạnh lùng.

Đầu dây kia im lặng vài phút, tôi nghe thấy một giọng nói yếu ớt:

- “Thế anh có còn muốn cưới em nữa không?”

Tôi có thể tưởng tượng cái cách cô cắn chặt môi dưới, có lẽ cô đã cắn môi đến mức trắng bệch ra.

- “Hạ Âu, em không còn là trẻ con nữa, em không thể làm gì em thích mà không nghĩ về kết quả. Ngày trước, chính là em đã rời bỏ anh!” - Tôi nói một cách trấn tĩnh hơn song nghiêm trang. Tôi tưởng, sau một năm và một lần gặp lại ngẫu nhiên, nào thể quay về quá khứ chỉ với một cuộc gọi điện thoại.

- “Em chỉ muốn biết, anh sẽ cưới em chứ? Sẽ mang em đi khỏi nơi này chứ?” - Giọng cô âu lo.

- “Em hãy nói vì sao đi, hãy nói lý do.”

- “Anh vẫn còn chưa quên nỗi em, đúng không?”

Tôi bỗng dưng cảm thấy rõ ràng rằng Hạ Âu quá ngấu hứng , quá thiếu trách nhiệm. Tôi giống như con chó, cô ngoác thì đến cô vẫy thì phải đi, một con chó đực.

Nhưng tôi cũng không thể giấu trái tim tôi vẫn đang bị cô điều khiển. Rằng suốt hai năm qua, tôi chỉ toàn sống trong thế giới của Hạ Âu.

Tôi sắp mềm lòng, tôi sắp hỏi em đang ở đâu đấy, tôi muốn nhìn thấy Hạ Âu, tôi không thể để tuột cơ hội có cô trong đời. Đột nhiên tôi nhìn thấy hộp cơm trên bàn làm việc của tôi, trong hộp là bữa trưa chung của tôi và cô bạn gái dễ thương. Tôi nhớ đến tay cô tối qua xào rau bị mỡ bắn vào phòng rộp, cô giả vờ tội nghiệp làm tôi thương xót, cô nũng nịu bắt tôi theo đồ dành, cô bướng bỉnh khiến tôi không thể không hôn. Những lúc đó, người con gái ở bên tôi đã cho tôi bao hạnh phúc, và xưa nay, Tiểu Mãn chưa từng làm một việc gì không phải với tôi.

Và khi cùng nhau, cô ấy là trinh nữ.

- “Anh... anh... đã có một cuộc sống mới!”

Thật đau xót, nhưng tôi vẫn phải nói.

- “Nếu vậy, nếu em có 48.500 tệ, anh có cưới em không?”

Tôi nghĩ Hạ Âu không làm sao hiểu được bản chất của vấn đề.

- “Không em ạ. Em cho anh một triệu, anh cũng không thể.”

- “Trời ơi...” - Cô ấy đau đớn, nhưng tôi thì cũng đau chứ khác gì? – “Như thế, anh liệu có thể nói với em, nói rằng anh không còn yêu em nữa, có được không?”

- “Xin lỗi, em chỉ là con đĩ!”

- “Em xin lỗi!”

Hai giây sau, điện thoại ngắt.

Tôi hiểu rằng tôi và cô ấy đã mãi mãi không còn bao giờ có thể. Tôi vứt hộp cơm xào lẫn lộn rau vào sọt rác, rồi khóa trái toa-let, tôi ngồi im trong toa-let khóc nức nở.

Đêm, rã rời về nhà, cô bạn gái nhí nhảnh lập tức bám dính lấy cổ tôi và bảo:

- “Bân Bân, chúng ta cưới nhau đi!”

Tôi tá hỏa, sao có nội một ngày mà hai người con gái nói cùng một câu nhỉ?

Tôi cất giọng mệt mỏi bất cần:

- “Sao em lại nghĩ đến chuyện cưới?”

Vì trước đây chưa bao giờ cô đề cập đến chuyện này, cô bảo cô còn trẻ, chưa chơi thỏa chí, hôn nhân sẽ hủy diệt cô. Nhưng vì sao cô biến đổi quá nhanh? Lẽ nào cô... đã gặp Hạ Âu?

Nghĩ đến khả năng này, lưng tôi một luồng lạnh.

- “He he, người ta vừa xem trên ti vi thấy cô dâu mặc váy cưới đẹp tuyệt trần!”

- “Ai ya, hôm nay anh mệt lắm, em đừng quấy rầy anh nữa nào.” - Tôi bắt đắc dĩ đẩy cô ấy ra, vút người vào sô-pha, nặng nề ngấp mình trong đó, nhắm nghiền mắt, cố để không nghĩ tới bất cứ thứ gì.

- “Sao? Anh vừa nghe đến cưới xin đã mệt mỗi rồi à?” - Cô giận dữ, sán đến ôm cổ tôi hỏi.

- “Đâu có, hôm nay anh làm việc mệt lắm.”

- “Thế á? chồng ơi để vợ đấm lưng cho nào!” - Đôi tay cô lại lập tức trở nên bận rộn. Mà có vẻ bận bịu vô chừng.

Tôi đặt tay lên đôi chân quỳ trên nệm sô-pha của cô, mềm rượi, đầy đặn.

- “Đấm lưng cho chồng nào, chồng ơi chồng vất vả quá, để vợ hát bài ca ngợi chồng nào. Chồng ơi anh là trời, chồng của em ơi, lớn nhất là chồng, chồng thật là tốt quá! Nào chồng, anh đoán xem những chữ cuối cùng của bài ghép lại là gì nào?”

Cô vừa đấm lưng vừa rền cái bài hát dai dẳng. – “Ha ha, đoán được chưa nào? Đồ ngốc nghếch, thế mà cũng không biết, trời - ơi - tốt - quá! Chồng ơi, anh đúng là tốt bằng cả trời luôn!”

Tiểu Mãn vừa nói vừa nhảy cẫng lên. Nói tôi tốt bằng trời.

Tôi nhìn cô. Tôi nghĩ, những người không hiểu gì trên đời sao họ lại thật là hạnh phúc.

- “Tiểu Mãn, em thật là hạnh phúc!” - Tôi thốt lên từ tận đáy lòng.

- “Vâng ạ! Chồng em tài giỏi như thế, em lại không hạnh phúc sao? Bạn bè em vừa nghe nói anh là người có địa vị đã thèm muốn chết đi được!” - Tiểu Mãn tự hào nói, tuy nhiên cô xưa nay đã bao giờ biết chức vụ của tôi ở công ty là gì đâu. Rồi cô đi nấu cơm. Giờ đây Tiểu Mãn đã bắt đầu học nấu nướng, bởi vừa mới bắt đầu học làm bếp, nên sự thích thú của cô vẫn còn nhiều lắm, có điều đồ ăn dở tôi cũng chẳng dám nói, sợ cô giận chết.

Buổi tối Đại Bản đến ăn cơm, cứ nhăn mặt chê dở không nuốt nổi, nhưng vừa nghe nói là Tiểu Mãn nấu, vội vã nghiêm túc bảo ngon tuyệt!

Sau Đại Bản nói với tôi, Tiểu Mãn ở nhà chưa bao giờ làm bếp. Tôi bảo tôi biết rồi, anh ta vỗ vai tôi bảo, Tiểu Mãn tốt đấy, thích hợp với cậu đấy.

- “Mày cẩn thận phục thiện đi là vừa, đừng có làm tổn thương Tiểu Mãn, nghe không? Gái con nhà đấy!” - Đại Bản lần đầu tiên có vẻ ăn nói tử tế thế với tôi về một phụ nữ.

Có lẽ cũng đã đến lúc để trái tim điệp trùng thương tích phiêu bạt nơi vô bờ bến của tôi quay về rồi.

Sau này tôi hầu như rất ít nghĩ đến Hạ Âu. Chỉ có một lần, vào nửa năm sau trong cuộc họp mặt lớp cũ, một cô bạn lớp 12 cũ mang đứa con hai tuổi đến họp lớp, bảo chồng làm thêm giờ, để con ở nhà một mình không yên tâm nên mang theo.

Cậu nhỏ rất nghịch ngợm, nói năng đi đứng thật y như Tiểu Mãn nhà tôi, ha ha.

Tôi hơi chạnh lòng vì bạn bè hầu như đều đã con cái cả rồi, nhìn lại mình đã có vẻ già rồi. Mọi người nghe nói tôi chưa kết hôn đều cười tôi kén chọn quá. Bảo không sinh lấy thằng cu rồi sau này sức chả đủ đâu. Rồi mọi người đều cười.

Tôi cũng miễn cưỡng cười vài tiếng. Cậu bé chốc chốc lại chạy tới chỗ tôi kêu chú chú.

- "Chú ! Chú!" - Nào ngoan nào. Tôi dùng một giọng nói êm quá sức tưởng tượng để dỗ cậu nhỏ.

Tôi nhớ tới đứa con xấu số của tôi. Giá như được chào đời, có lẽ, nó cũng đã bằng chừng này. Mà nó sẽ kiêu hãnh gọi tôi là Cha! cha!

- "Cháu tên là gì nào?"

- "Sâu Sâu... Tơ tơ..." - Nhóc còn chưa nói sõi, cũng còn chưa biết mình đang nói cái gì.

Rồi tôi nghe tiếng mẹ cậu gọi từ phía bên kia: - Ái dà, giờ tôi còn phải trông con nữa, cuộc sống thật chật vật. Bố nó thu nhập một tháng cũng chỉ 2.000 tệ, hai hai là bốn , hai bốn là tám, hai năm cũng mới chỉ thu nhập được 48 nghìn mà thôi...

Tôi đột ngột choàng tỉnh như ra một vùng sáng: Mỗi tháng hai nghìn, hai năm 48 nghìn...

"Nếu em có 48.500 tệ, anh có cưới em không?"

Cô dĩ ấy đã nói câu đó với tôi khi nào?

48 nghìn, cộng với lần đầu khi cô ấy 16 tuổi, tôi rút cho cô năm trăm tệ...

Tôi đột ngột đau thắt ruột gan. Hạ Âu đang chứng minh cô ấy chưa hề là đi!

Sau này, tôi có ý tìm Hạ Âu, hỏi thăm về cả người đàn ông kia, nhưng chẳng có kết quả gì, thêm vào đó, Tiểu Mãn ăn ở với tôi thật không có gì phải chê trách, nên rồi tôi cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Hai năm sau trong lễ thành hôn của tôi và Tiểu Mãn, Đại Bản chỉ nói một câu:

- "Chớ đang ăn trong bát còn dòm ở nồi!"

Anh ta nói chen vào lúc mọi người đang cười đùa trêu chọc tôi tưng bừng, không có ai để ý. Mẹ Tiểu Mãn, mẹ vợ tôi cười rạng rỡ thật vui vẻ. Nhưng tôi vẫn chưa bao giờ có thể có cái tình thân thương với bà như từng có với mẹ Hạ Âu. Tiểu Mãn lộ rõ vẻ bất mãn, vì cái bụng của cô làm cho cô không thể nào mặc vừa chiếc váy cưới cô yêu mà cô từng miêu tả là "áo cưới đẹp tuyệt". Chỉ non nửa năm, Tiểu Mãn cho tôi một cô công chúa. Tất nhiên cô chỉ chịu kết hôn với tôi khi đã có bầu mấy tháng. Cô ấy còn không hề phát hiện là mình đã có thai. Tôi hỏi, Tiểu Mãn, em bị tắt kinh bao lâu rồi, cô đáp với vẻ thậm ngốc "Làm sao mà em biết được cơ chứ?"

Rồi sau đó chúng tôi đi khám, cái thai đã hơn hai tháng.

Vội vã cưới. Chỉ vì không chiều được cô dâu một chiếc váy cưới thêu hoa, tôi bị cản nhằn cả mấy tháng. Biết làm sao được. Khi cô công chúa được 100 ngày tuổi, chúng tôi chụp lại một bức ảnh cưới có toàn gia đình.

Trong ảnh, Tiểu Mãn cười rạng rỡ.

Khi ấy tôi rất hạnh phúc, Tiểu Mãn rất đáng yêu, cô công chúa nhỏ dễ thương. Tôi đã tưởng rằng tôi đã quên Hạ Âu rồi.

Người con gái xinh đẹp Hạ Âu. "Xin lỗi, em chỉ là con đi!" Tôi đã từng nói câu ấy với cô.

Sau khi biết vì sao Hạ Âu muốn đưa tôi hơn bốn vạn tệ, tôi thật sự hối hận và đớn đau. Nhưng sự ra đời của con gái tôi đã mang lại một niềm vui mới mẻ, tôi cảm thấy tôi đã trở thành một người đàn ông để vợ tự vào và một người cha vĩ đại, cái điều hạnh phúc nhất mỗi ngày là, tôi nhìn thấy Tiểu Mãn bế Tiểu Tiểu Mãn ngồi trên sô-pha nở giỡn cười đùa.

- "Tiểu Mãn, anh muốn mỗi ngày đều làm em hạnh phúc." - Tôi thề trong lễ cưới, từ tận đáy lòng.

Tôi đã nghĩ tôi làm được điều đó.

Cô con gái bé bỏng đã 8 tháng, bập bẹ học nói.

- "Lộ Lộ (tên công chúa nhỏ) con gọi ba đi nào!"

- "Ba ba..."

Tôi vui sướng nghe con gái non nớt gọi ba, trong lòng ấm áp hạnh phúc đến mê mụ.

- "Ba, ba, ba, ba..." - Con tôi gọi không ngừng – « Ma ma, bà bà, ta ta... » :

Ta ta, hiểu theo ý cô nàng phải là ca ca (anh trai) mới đúng.

Đôi khi tôi không kìm được ôm con vào lòng thầm thì khẽ, " con ơi, đáng lẽ ra con cũng có anh rồi, anh trai con đáng lẽ cũng phải 5 tuổi rồi!". Ngày xưa tôi vẫn cùng Hạ Âu mơ tưởng, con chúng tôi nhất định sẽ là trai, vì thế cho đến giờ tôi vẫn luôn nghĩ, cái thai ngày ấy đáng lẽ là một cậu bé.

- "Ta ta..." - con gái tôi vẫn ngây thơ gọi.

Đau và nhớ, mệnh mang trong những hoài niệm xót thương...

Tôi đã là một người đàn ông 35 tuổi, tôi đã qua những tuổi sùng bái tình yêu mơ đắm những phong hoa tuyết nguyệt xa vời từ lâu, tôi chỉ còn muốn một cuộc sống bình yên.

Một buổi chiều năm 2004, tôi dắt con gái Lộ Lộ bốn tuổi từ công viên đi xem hà mã. Vợ tôi gần đây lại mê đánh mạt chược, song chỉ cần cô dừng về nhà quá muộn là tôi cũng chẳng thắc mắc gì. Cô ấy cũng cần khoảng trời riêng của cô ấy. Tôi biết cô ấy cũng biết mức độ thôi, cùng lắm là thua hơn trăm tệ thì lại về khóc lóc nhõng nhẽo đòi tôi bù lỗ cho cô.

Tiểu Mãn vẫn còn con nít, nếu không có khi sau này cô ấy lại về nhõng nhẽo với cả con.

Nghĩ đến đây tôi không nhịn được cười.

Đi đến một góc hoang vắng của công viên.

- “Ba ba, con muốn uống nước khoáng!” - Con gái gọi.

- “Được, Lộ Lộ nhìn xem nước khoáng ở đâu nào, rồi bảo ba, ba mua cho con!”

- “Ba ba, ở đằng kia bán! Ba ba, ở đằng kia!” - Cô con gái nhỏ dùng hết sức lực kéo tay tôi về phía quán hàng nhỏ bên đường.

- “Lộ Lộ, ở đây có bán nước khoáng đâu con!” - Tôi nhíu mày nói, chú ý nhìn, quán bé, bày trên bàn một tấm bảng đen nho nhỏ, viết hàng chữ bằng phấn “Tôm lạnh một đồng một bát”.

Tôi lặng người đi, tôi không ngờ gặp một trò đùa trên người sau bao nhiêu năm. Mặt hồ nước trong tôi đã vỡ tràn con đê ngăn, hồi ức mang những chua xót trào lên. Bóng dáng người con gái đã mất đi trong ánh mặt trời giờ sao hiện lên rõ ràng. Tôi nghĩ phải tôi đã giấu em trong sâu thẳm trái tim tôi. Trong đáy tim tôi có một người con gái tên gọi là Vĩnh Viễn, cô đứng trong ánh mặt trời đầu hạ, toàn thân lan tỏa một hương thơm nhẹ nhõm vô tình.

- “Ba ba, đây là cái gì?”

- “Chủ quán, cho hai bát chè tôm lạnh.” – Tôi gọi.

- “Đây, tới đây.” - Một phụ nữ vội vã chạy tới, cô ta đang ngồi bàn bên tám chuyện với bà chị. Tôi vừa kêu cô đã tới, hai tay chùi tới tấp lên tạp dề. – “Hai bát à, dạ có ngay.”

Rồi lạnh lện múc hai bát.

Cô con gái nhỏ của tôi vui sướng ngồi ăn, nói ba ơi ngon quá ba ơi ngọt cực ba ơi mát lạnh! Con gái tôi trò chuyện vẫn nói những câu không dứt như vậy.

Tôi ngồi nhìn con ăn triu mến, còn tôi không thể nào ăn, tôi sợ sẽ nuốt mất những nhớ thương.

Con gái ăn hết, mãn nguyện vui hớn hở đi dạo cùng tôi, trên đường đi còn hỏi: - Ba ba, khi này là cái gì mà ăn ngon tuyệt.

- “Đó là hời ức!” – Trong tim tôi đắng nghét những đau.

Buổi tối, con gái về bảo mẹ, hôm nay con ăn hết hai bát hời ức. Tiểu Mãn nghe xong cười rung cả nhà.

Người mà cái gì cũng không hiểu thì thật hạnh phúc. Một ngày tôi đi làm về muộn. Vừa xuống xe tôi thấy có bóng người theo sau. Nghĩ là cướp, tôi định đi ngay vào khu chung cư.

- “Hà Niệm Ân! Chờ đã!”

Tôi quay lại, kinh ngạc nhìn người đàn ông gọi lên tên tôi, dắt một thằng cu chừng mười tuổi. Thằng bé xấu hổ, nấp sau lưng người kia chỉ lộ ra nửa gương mặt.

- “Anh là...?” – Tôi không nhớ ra là ai, thấy gương mặt hơi quen mà thôi.

- “Tôi tên là gì không quan trọng. Anh đi thăm Hạ Âu mau!”

Tôi nghĩ khi nghe đến hai chữ Hạ Âu, tôi đã trợn tròn mắt. Tôi nhìn khắp người đối diện, quần áo bình thường, tuổi trạc 50... Tôi nhìn ông ta như nhìn tình địch, mười giây, rồi hỏi:

- “Vì sao anh biết tôi ở đây?”

- “Công ty ai mà chả biết giám đốc Bân?”

Tôi càng buồn phiền.

- “Có thể nói chuyện không?” – Ông ta trực tiếp hỏi.

Tôi biết chắc có việc gì đó không thể nói người ngoài biết, tuy cảnh giác, nhưng tôi không thể giấu sự tò mò trong lòng bao năm. Tôi đưa ông ta vào nhà, vừa may Tiểu Mãn đã mang con về ngoại.

- “Mời anh uống trà!” – đưa chén nước cho ông ta, ngồi xuống đối diện.

- “Ồi cảm ơn anh.” – Ông ta đang nhìn khắp nhà tôi, thấy bưng trà tới nói một câu khách sáo vội vã.

- “Anh có việc gì? Nói đi. Hạ Âu rốt cuộc đang ở đâu, cô ấy sao rồi?” – Lòng tôi nôn nao, nhìn đứa bé đang ngồi nghiêm trang cạnh ông ta – “Thế còn đứa bé này là ai?”

- “Hà Niệm Bân anh đừng nôn nóng. Ngày hôm nay tôi đến đây, là mong muốn anh đi tìm Hạ Âu. Tất nhiên tôi sẽ nói cho anh tất cả câu chuyện. Chuyện này chỉ ba người biết. Một người là tôi, một người là Hạ Âu, còn lại là người đàn ông đã hại Hạ Âu không thể rũ bỏ thân phận mình.”

Mỗi tế bào trên người tôi đều tập trung tại một điểm, tôi chưa bao giờ chăm chú và lo lắng thế. Tôi oán trách ông ta nói quá chậm, ông ta làm sao hiểu nổi những gì chôn kỹ trong đáy lòng giờ bị thức dậy sẽ dấy vò tôi ra sao.

- “Hy Hy, cháu đi xem ti-vi ở trong nhà đi.” - Người đàn ông bảo đứa trẻ.

Đứa bé ngoan ngoãn đi vào phòng. Khi đi qua chỗ tôi, tôi gặp lại nét quá quen thuộc trong ánh nhìn phẳng lặng từ đôi mắt cậu bé.

- “Anh cứ nói đi.”

- “Hạ Âu là một người con gái tốt! Và là đứa trẻ đáng thương!”

Lời nhập đề của ông ta suýt làm tôi rơi nước mắt. Cái điều tôi sợ hãi nhất bao năm nay là tôi không hiểu Hạ Âu.

- “Lần đầu tôi gặp Hạ Âu là khi cô ấy 16 tuổi. Có thể nói, tôi đã nhìn thấy cô ấy trưởng thành. Tuổi thần tiên, lại mang một gương mặt với thần thái mà không người lớn nào biểu lộ được. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy cười, cô ấy rất ít nói. Nhưng tôi lại tận mắt phải chứng kiến cô

ấy bị... Trồi ạt, lúc đó lòng tôi đau xót thay cho cô ấy, một đứa con gái, bị dày vò đến mức khắp người đầy vết thương, khi sếp không có mặt cô ấy còn an ủi tôi, kêu, chú Lý chú đừng để ý đến con, dùng rượu nóng bóp là khỏi nhanh thôi. Anh xem, những lời nói của cô ấy đến người lớn cũng phải ăn năn. Nhưng chúng ta thì giúp được gì cho nhau? Chúng ta cũng phải mang lương về nuôi con nuôi vợ. Vâng, tôi là lái xe cho sếp. Tôi đã lái xe cho sếp gần 20 năm rồi!”

Ông ta uống ngụm trà, nói tiếp:

- “Sếp bao mẹ Hạ Âu là có, sếp chỉ thích Hạ Âu. Chỉ dùng mẹ Hạ Âu làm miếng mồi dụ dỗ chờ cô gái mười mấy tuổi mắc câu. Còn Hạ Âu, anh đừng nhìn vẻ ngoài lạnh lẽo của cô ấy, bướng bỉnh mà hiểu nghĩa. Cho nên, mỗi khi sếp về công ty, hầu như đều kêu Hạ Âu đến. Cô ấy mới chỉ là một cô bé thôi ạt, anh bảo làm sao cô ấy có thể vui có thể tươi cười. Và mỗi lần sếp kêu cô ấy tới, đều bắt tôi lái xe. Có những lúc tôi thật sự không đành lòng nổi. Từng ấy năm, tôi đã coi cô ấy như là con gái ruột của tôi.”

Thì ra ông ta chính là người lái xe đó. Tôi bảo xin anh hãy kể tiếp đi, những điều này Hạ Âu đã nói với tôi rồi.

Ông ta nhìn tôi, tiếp tục:

- “Sau này mẹ cô ấy mất rồi, Hạ Âu ngày xưa vốn coi rẻ lão sếp, nhưng rồi lại gặp anh. Đáng lẽ cô ấy có thể ra đi, cô ấy thù hận người đàn ông kia như thể cơ mà. Nhưng rồi mỗi lần ông sếp gọi, cô lại tới, ngoan ngoãn!”

Tôi không hiểu. Nhưng trong khi ông ta nói tôi không tiện ngắt lời.

- “Anh đã nhìn thấy Hạ Âu khóc bao giờ chưa? Tôi chỉ thấy một lần, là lúc cô ấy có thai khoảng 1 tháng.”

- “Vì sao?”

- “Sếp cũng không hiểu tại sao nữa. Những mà nói chung đàn ông với đàn bà... Anh biết đấy, có lúc cũng rất khó nói. Tại vì bình thường thì lúc nào sếp cũng chuẩn bị sẵn áo mưa, và xưa nay lần nào cũng mang bao. Nhưng có một lần ông sếp phải cách ba tháng mới quay lại đây, không mang bao. Hạ Âu cũng không biết, không cảm nhận. Sau này khi tôi nghe từ chính miệng sếp kể, mới vội vã tìm Hạ Âu hỏi. Khi đó Hạ Âu đã có bầu 1 tháng rồi. Cho nên, khi đó cô rất lo lắng, bản thân cô cũng không biết cái thai là của ai. Vì anh rất muốn có con, cô ấy nhất định không thể nào giết đứa bé. Nhưng cô ấy sợ nếu đó không phải con của anh, cho nên cuối cùng đã chọn cách ra đi. Ngày đó, lo việc sinh nở cho cô đều một tay vợ tôi, bà ấy cũng xót xa cho cuộc đời Hạ Âu.”

Tôi sửng sờ, sao ngốc thế em ơi!

- “Cho đến khi đứa bé chào đời bình an, là một bé trai. Cô ấy vội vã đi tìm anh, thì thấy bên anh đã có thêm một người phụ nữ. Anh Hà, Hạ Âu không hề bực với anh! Con trai anh cũng đã được chăm sóc đến lớn từng này rồi!”

- “Làm sao cô ấy biết đây là con tôi?” – Tôi lập tức nghi ngờ, cho dù ngay giây phút đầu tiên nhìn thấy cậu bé, tôi đã có một cảm giác không thể nói ra. Như cảm giác thăm kín lúc bạn thấy bố mẹ thân thuộc gần bên.

- “Còn nhớ hôm anh dẫn bạn gái dạo phố không? Lúc ấy thật ra là tôi đang chờ cô ấy đi gặp sếp. Nhưng vô tình gặp lại anh, cô ấy đã lên xe rồi, Hạ Âu kêu lên đòi bằng được xuống xe đi tìm anh. Cho nên tôi mới nhượng bộ, đỗ xe cho cô đi. Cô ấy quay lại, trên tay cầm một chiếc khăn giấy thấm máu, kích động tới mức tay run bần bật, nói, đó là máu của anh.”

Tôi nhớ chứ, là máu khi tôi bị người lạ đâm sầm vào.

- “Ngay trong ngày, cô mang con đi xét nghiệm DNA, kết quả là con trai anh. Ngay giây phút có kết quả xét nghiệm, cô ôm lấy con khóc cười mãi. Nhưng rồi sau không hiểu vì sao, lại đi mất. Không ai biết cô ấy đi đâu, đến tôi cũng không hề biết.”

Tôi nghe thấy trái tim tôi dừng đập, tôi cảm chén trà, cảm suốt hai tiếng đồng hồ. Ông ta nhấp một ngụm, nói nữa:

- “Mãi đến tháng 6 năm nay, cô ấy mới nhờ người tìm tôi, bảo mang đứa bé qua đây, còn cô ấy không đến. Tôi có khẩn khoản người mang Hy Hy tới mách cho tôi tình hình Hạ Âu, lúc đầu bà ta sống chết không chịu nói, sáng nay tôi lại đi tìm, bà ta mới nói, Hạ Âu vốn làm việc tại một khách sạn 5 sao ở Thẩm Quyển, tuy sống chật vật song có đứa con đáng yêu ở bên cũng hạnh phúc. Hai tuần trước, một người đàn ông trọ ở khách sạn đó mượn rượu ép Hạ Âu, con bé tất nhiên không chịu, đã lỡ tay giết chết ông khách kia! Tôi cũng không rõ lắm, có lẽ nên gọi là phòng vệ chính đáng, nhưng Hạ Âu đã giết người ta rồi, đây lại là người họ hàng của một ông sếp to bên công an. Tôi nghĩ, có lẽ là hận thù suốt hai mươi năm tích tụ. Nên nhẹ cũng sẽ phải tù chung thân.”

Lúc đó quên không biết tôi còn cảm giác gì, phải máu cũng đông lại không chảy trong huyết mạch.

- “Cô ấy đã nhờ những bạn bè chị em xung quanh mang đứa bé gửi sang cho tôi. Anh xem, tất cả là nghiệp chướng! Tôi vội đến đây ngay, kêu anh hãy đi tìm Hạ Âu ngay, cho dù là lần gặp mặt cuối cùng... cho dù... cho cô ấy gặp người thân duy nhất...”

Nói đến đây, người đàn ông dày dạn việc đời nghẹn ngào.

Tôi không khóc, đầu óc tôi kín mít.

- “Anh, hãy nói cho tôi biết, ông sếp kia là ai?”

- “Cậu ơi, cậu cho rằng cậu chỉ bốn năm vền vện, leo đến chức này được sao? Hại đòi Hạ Âu, cậu cũng có phần đấy! Tất nhiên, thủ phạm chính là Lưu Quang Đông.”

Tôi sửng sờ.

Lưu là Tổng giám đốc của tập đoàn đầu tư xx. Tôi chỉ là giám đốc khu vực của tập đoàn này, nói thẳng ra tôi cũng chỉ là một tay chân dưới quyền làm thuê cho ông ta. Tôi chỉ có bốn năm ngắn ngủi từ một tổ trưởng thăng tiến đến ngày nay, tôi vẫn từng kiêu hãnh vì năng lực của mình. Không nghĩ đến, một người con gái, đã dùng cả sinh mệnh và ô nhục để đổi lấy nó. Tôi chờ đợi đi vào buồng, một tay ôm ghì đứa con trai, con của bố ơi! Mười tuổi mới biết có bố! Bố đã làm gì mẹ con thế này!

Tôi rúc đầu vào lòng đứa con trai bé bỏng. Đêm. Không ngủ. Đặt vé chuyến bay sớm mai. Tôi kể câu chuyện cho vợ, vợ tôi khóc kinh thiên động địa, sau đó khẳng định, vợ nhất định sẽ yêu đứa con trai hơn cô công chúa Lộ Lộ.

Ngày hôm sau tôi bay đi Thẩm Quyển. Hạ Âu, người con gái thiện lương, tôi đến đây, em đừng sợ hãi nữa!

Ba năm sau vào mỗi tiết Thanh Minh, tôi lại mang vợ con đến nơi này. Cả nhà đều quỳ lạy người dưới mộ vài lễ.

Ngày đó chắc cô ấy chẳng đau đớn lâu. Cô chịu án tử hình ở pháp trường, chết dưới súng.

Cả đời sống trong nỗi đau, có thể chỉ cái chết mới là một sự giải thoát.

- “Anh ơi, dưới này là ai hả anh?” – Con gái tôi hỏi con trai tôi.

- “Là mẹ.”

- “Nhưng mà mẹ đây rồi cơ mà!”

Con trai tôi nhìn trời, nước mắt nó dâng ngập tràn mi nhưng không chịu chảy ra. Nó có đôi con ngươi thuần khiết y hệt mẹ nó, đôi khi vẫn hiện lên vẻ yên tĩnh như của mẹ.

- “Đây là mẹ ở trời mây.” – Con trai nói.

Vợ là một loài nhạy cảm, cô ấy đứng bên tôi khóc thút thít.

”Xin lỗi, em chỉ là con đi!”